

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

SERMO DIVI EPHRÆM, DIACONI ECCLESIAE EDISSENÆ, DE LAUDIBVS SANCTI IOSEPH Patriarchæ, Ambrosio Camaldulensi interprete. Extat in operibus eius. Nos eum in capita distinximus.

Decemb. ut
vt quibus
dā placet.
Cap. I.

Ioseph, ty-
pus Christi.

Item pudicitie fons & victor libidinis, is dicitur.

Gen. 37.

Ibidem.

Matt. 21.

Gen. 37.

Ibidem.

Ibidem.

Gen. 41.

Ibidem.

Act. 17.

Gen. 42.

DEVS Abraham, Deus Isaac, Deus Iacob, Deus magne atque admirabilis, qui etiam elegisti semen sanctorum seruatorum tuorum diligentium te, largire, clementissime, vt fluant in me gratia tua fluentalargissima, quod dignè valeam præclarum ac maximum præbere spectaculum pulcherrimi atque castissimi Ioseph: qui semper baculus fuit, cui inniteretur patriarchæ Iacob profunda & veneranda senectus. Hic enim profectò, hic sanctus puer à prima statim ætate, Christi & primum, quo ad nos ex Virgine prodijt: & secundum, quo summo pauore concutier omnia, signauit aduentum. Itaque, charissimi mei, à Christo dilecti fratres, constantes & alacres animo simus, vt honestissimi pueri facta tam grandia, suspensis mentibus inspicere atque audire possimus. Equidem, fratres mei, hunc adolescentulum non modò honestissimum dixerim, sed omni dignissimum admiratione, pudicitia fontem, victoremque libidinum, actrophæum mirabile de hoste referentem. Vndè & futuri illius Saluatoris aduentus figura præcessit. Quisque igitur abiciat ex animo omnem terrenarum rerum curam, & cum desiderio suscipiat dulcia carmina. Sunt enim spiritalia cantica, quæ latificant animam. Sicut enim Dominus noster de sinu Patris, vt nos omnes redimeret, missus est: ita & puer Ioseph à patre directus est, vt suos reuideret fratres. Et quemadmodum illi, simul atque inspexerunt appropinquatem Ioseph, coeperunt aduersus eum cogitare nequitiam, & quidem cum illis pacem à patre perferret: ita & Iudæi duro semper corde, mox vt Saluatorem viderunt, dixerunt: Hic est hæres, venire, occidamus eum, & nostra erunt omnia. Et sicut fratres Ioseph dicebant: Occidamus eum, & euademus somnia ipsius: ita & Iudæi: Venite, inquit, occidamus eum, & obtineamus ipsius hæreditatem. Ioseph fratres comedentes vendiderunt, quem proposito & voluntate necauerant: eodem modo Iudæi execrabiles, Pascha manducantes, Saluatorem occiderunt. Descensus in Aegyptum Ioseph, Saluatoris signat ad nostra descensum. Sicut autem Ioseph intra thalamum inclusus, omnem peccati vim magno vigore calcavit, atque aduersus Aegyptiam dominam suam, coronas victoria clarissimas retulit: ita & Dominus ac Saluator animarum nostrarum ad inferni claustra descendens, dextera sua omnem illic atrocissimam mortis, & eatenus inuicti tyranni potentiam strauit, atque destruxit. Quoniam verò peccatum superauerat, Ioseph in carcerem seruandus includitur, donèc tempus coronæ percipiendæ veniret: ita & Dominus, vt peccata mundi omnia tolleret, in monumento reponitur. Ioseph biennij tempus egit in carcere, magna ibi cum requie ac libertate versatus: & Dominus noster triduum in inferno permanfit, vt potens, & corruptione intactus, Iulii Pharaonis Ioseph placidè ex carcere, vt verissimus Christi typus, educitur, ac somniorum fidelis interpres futuram frugum vbertatem facillè signat: at verò Dominus noster ex mortuis propria virtute surrexit, inferni spolijs captis, reconciliationem nostram Patri offerens suo, resurrectionemque prædicans, & æternam vitam. Ioseph, accepta super omnem Aegyptum potestate, in curru Pharaonis sedit: Rex autem noster ante secula, atque Saluator, ascendens in nube lucida in cælum, ad dexteram Patris cum gloria sedet, vt potè vnigenitus filius. Cum verò in Aegypto regnaret Ioseph, accepta contra inimicos suos potestate, adducuntur spontè illius fratres ante eius solium, quem addixerant neci: ingrediunturque cum metu ac tremore, vt adorent in conspectu eius, qui ab illis in mortem venditus fuerat: & cum timore pròcidunt coram Ioseph, quem super se regnare noluèrant. Agnitis verò ille fratribus suis, vno verbo ostendit homicidas. Quod illi audietes, attoniti, & patiore perterriti steterunt, obtutibus humi depressis, confusione pleni, & loqui minimè audentes, neq; omnino quicquā habentes, quod in ex-

SURI

qber

Iobai

RVIII

5

curatationem sui sceleris afferre possent, recognoscentesq; aperte peccatum suum. Putarant infelices, qua illum hora vendiderant, eum esse iam mortuum, dum repente eis, qui fuerat ab eis peremptus, magna fretus potestate, super illos regnare deprehensus est. Ita & in die illa terribili, cum venerit Dominus in nubibus aeris, sedebit super sedem regni sui, adducenturq; vincti coram illo ab Angelis terribilibus omnes inimici eius, qui eum super se regnare noluerunt. Arbitrati enim tunc sunt impij haberi illum, si crucifixus esset, quasi hominem esse moriturum, non intelligentes miser, Deum illum esse, qui, vt saluaret animas nostras, aduenerat. Ac sicuti Ioseph dicebat palam fratribus suis, terrens eos, ac pudore suffundens: Ego sum Ioseph, quem vos vendidistis: ecce nunc regno etiam nolentibus vobis: ita & Dominus Crucem ostendet lucentem ipsis crucifixoribus suis, recognoscentq; ipsam Crucem, & filium Dei a se crucifixum. Vidistis, vt Ioseph in carne figura certa fuerit Domini sui? Quoniam verò a puero effloruit ipsius virtus, agè hinc iam in initium sumen- tis, ipsius gesta enarrare pergamus.

Luc. 19.

Gen. 45.
Matr. 24.
Zach. 12.Cap. 2.
Gen. 37.

Ibidem.

Ibidem.

Ibidem.

Oratio S.
Ioseph ad
fratres suos;

Gen. 12.

Gen. 22.

Ibidem.

Gen. 27.

Gen. 28.

Gen. 32.

ULS

Remittite me ad Iacob patrem meum. Nolite, obsecro, spernere lachrymas meas, sed patri me restituite.

Cap. 3.
Gen. 37.
In lacum à fratribus iniicitur.

Hæc illo per Deum patrum adiurante, fera illa belluæ continuo in lacum eum iniecerunt, neque Deum metuentes, neque eius adiuratione ad reuerentiam moti, & quidem cum ille singulorum vestigia stringeret manibus, & fratrum pedes rigaret affatim lachrymis, clamans, ac dicens: Fratres mei, miseremini mei. Iniecit autem Ioseph in lacum solitudinis, amarissimis lachrymis, miserabilibusq; lamentis atque gemitibus, seipsum vnâ & Iacob patrem desebat, lachrymansq; & trahens ex alto corde longa suspiria, dicebat: Inspice, pater Iacob, quæ filio tuo contigere. Ecce enim in lacum missus sum veluti mortuus. En ipse præstolaris meum ad te reditum, pater, & ego nunc in lacu iaceo tanquam homicida. Dixisti mihi, pater: Perge ad visitandos fratres tuos cum pastoribus, & ad me cum celeritate reuertere: Sed ecce isti veluti immanissimi lupi effecti sunt, & me abs te separarunt, honestissime atque amabilis pater. Non iam adspicis faciem meam, neque vocem audis, neque vltra super me innititur tua sancta & veneranda senectus. Non iam ego vicissim intueor sacram dulcemq; canitiem tuam, quoniam sepulto mortuo melior non est conditio mea. Desce, pater, filium tuum, & te filius vicissim deplorat, quia ita à puero separatus sum à facie tua. Quis dabit mihi loquentem columbam, ut profecta hinc annunciet senectuti tuæ gemitum meum? Defecerunt, dulcis pater, & lachrymæ, & gemitus, voxq; ipsa penitus elanguit, nec est qui adiuret. O terra, ô terra, quæ clamasti ad Deum sanctum pro Abel iusto iniuste perempto, sicut tradiderunt nobis aui, ac parentes, quod scilicet terra clamauerit propter sanguinem iusti: ipsa nunc quoque clama ad Iacob patrem meum, apertè illi indicans, quæ mihi à fratribus acciderunt.

Defecer se & patrem suu.

Gen. 4.

Ut autem iniecerunt Ioseph in lacum funesti illi, sederunt ut comederent omentes, ac biberent: ac veluti exultantes victores fugatis hostibus, & capta præda, ita illi nimio cum gaudio discubuerunt. Cum verò læti atque gestientes manducarent ac biberent, leuantes oculos, viderunt negociatores Ismaëlitas venientes, qui pergebant in Aegyptum, camelos ducentes, qui aromata ferrent, dixeruntq; adinueni: Multo nobis melius est, venundare Ioseph peregrinis negociatoribus istis, ut profectus hinc, in aliena regione moriatur, nec sit manus nostra super fratrem nostrum. Eduxeruntque Ioseph de lacu fratrem suum, tanquam fera belluæ, acceptoq; precio vendiderunt mercatoribus, non patris sui moerore considerantes, cui curam ingentem angoremque iniiciebant. Illis verò iter agentibus, contigit ut deuenirent in locum Hippodromi, vbi sepulta est Rachel. Illic enim defuncta erat, cum rediret Iacob de Mesopotamia. Vbi autem vidit Ioseph sepulcrum Rachel matris suæ, accurrens cecidit supra monumentum, extollensque vocem suam, ingemuit lachrymans, & clamauit in amaritudine animæ suæ, dicens: Rachel, Rachel mater mea, exurge de puluere, & inspicie Ioseph filium tuum, quem dilexisti, ac vide quid illi contigit. En ipse captiuus in Aegyptum abducitur, traditus quasi maleficus in alienorum manus. Fratres mei omnino nudatum vendiderunt in seruum, & pater Iacob ignorat, quomodo proditus sum. Aperi mihi, mater mea, & suscipe me in sepulcro tuo. Fiat tumulus tuus, vnus mihi ac tibi lectulus. Suscipe, mater, filium tuum, nè violenta pereat necesse. Accipe me, mater, qui subito Iacob patre destitutus sum, sicuti & tuo mater cõtubernio à puero priuatus sum. Audi, mater dulcis, gemitum cordis mei, grauemque ciularum, & me in tuo monumento suscipe. Non enim iam sustinent oculi mei lachrymarum imbres, neq; anima mea gemitibus sufficit. Rachel, Rachel, non audis vocem Ioseph filij tui? En vi abducor, & me suscipere non vis? Iacob vocaui, nec audiuit vocem meam. Ecce rursus & te voco, & ne tu quidem audis me. Hic, hæc supra tuum tumulum moriar, nè in alienam regionem quasi malefactor aliquis ducar.

Diuiditur mercatoribus Ismaëlitis.
Gen. 35.

Defecer casum suu S. Iosephus super tumulum matris suæ Rachel.

Vbi verò omnes simul adspexerunt Ismaëlita, qui emerant Ioseph, illum ita currisse, ac super tumulum Rachel matris suæ in faciem corruisse, dixerunt adinueni: Adolefscens iste prestigias artis magicæ in nos exercere vult, ut manus nostras possit effugere, nobisque ignorantibus euanescere. Compræhendamus eum igitur, & fortibus nexibus confringamus, nè nobis magijs suis auferat visum. Accedentes itaque ad illum, frementesq; dixerunt: Surge iam, atque magicam exercere desiste, nè te supra tumulum hunc percutientes, auri, quod pro te dedimus, iacturam

Cap. 5.

Ismaëlita suspicantur eum artem magicam exercere.

SURI

q. ber
Nobel

RVIII

5

facturam patiamur. Postquam verò surrexit, viderunt omnes illius faciem lachry-
 mis ac gemitibus nimis adustam, cœperuntque singuli modestè illum rogare, di-
 centes: Cur fles? Quid lachrymis manas? Magno enim mœrore detineris, ex quo
 sepulcrum istud vidisti, cum esses in huius Hippodromi via. Itaque abiecto metu,
 confidenter nobis eloquere, quod sit opus tuum, cur itè venditus sis. Pastores
 enim illi, cum te venderent, nobis ità dixerunt: Cautè illum obseruate, nè fortè in
 via diffugiat à vobis: insontes sumus nos: ecce enim prædiximus vobis. Itaque di-
 ligenter expone, cuiusnam sis seruus, pastorum, ne illorum, an liberi alicuius: cau-
 tumque edicito, cur ità flebiliter, tantoque cum affectu ac studio supra tumulum
 istum cecidisti. Nos nempe te emimus, dominiq; tui sumus: vt seruus igitur noster
 ita omnia nobis ediffere. Nam cui ea magis pandere debes? Nostri iuris cum sis,
 obtere vis, negligentibus nobis, vt pastores illi prædixerunt? Verùm dic nobis
 sperè, oramus, quifnam sis, quod sit opus tuū, bonoque esto animo: vidèris enim
 liber. Non te vtremur vt seruo, sed tanquam fratre, aut charissimo filio. Nanq; cer-
 nimus in te maximam libertatem, atque in statu honesto ingentem disciplinam:
 dignusque profectò es etiam Regi ad stare, & cum magnatibus honorari, ô iuuenis.
 Quippè hic decor tuus te & nunc honestissimum reddit, paulò post liberum, ac tui
 iuris faciet esse, erisq; noster amicus, & in primis familiaris in terra, ad quam te du-
 cimur reverti, & gaudeas. Quis enim huiusmodi non cupiat puerum, oculorum
 specie ingentem, & ingenuitate sapientiaque præstantem?

Respondens autem Ioseph, inter suspiria & gemitus, dixit eis: Neque seruus
 ququam fui, neq; fur, neque magus, nec vllò quidem scelere meo in manibus ve-
 stris venditus sum: sed filius vnice dilectus patri meo fui. Porro pastores illi fra-
 tres mei sunt, misitque me pater videre eos, vt sese haberent: quippè indulgentissi-
 mus pater illorum cura macerabatur. Aliquanto enim diutiùs illic inter montes
 morati erant: cuius rei gratia me ad videndum illos miserat pater. At illi zelo ma-
 gno, invidiaque contra me concitati, me vobis in seruum vendiderunt, auulsam à
 sinibus & visceribus patris, minimè ferentes tanta in me paternæ dilectionis indi-
 cia. Sepulcrum verò istud, matris meæ est. Nam cum ex Charran migraret pater
 meus, vt abiret in locum, vbi nunc habitat, hinc transitum habuit, atque in eo itine-
 re mortua est mater mea, & in hoc tumulo, quem cernitis, sepulta. Ista cum illi au-
 ditissent, lachrymati sunt, vicem illius miserantes, dixeruntque ei: Noli timere, ad-
 lescens: ad summum enim honoris prouehendus, modò proficisceris, Aegyptum
 ingrediens: nempe enim effigies tua, tuæ ingenuitatis index est: immò nunc me-
 hore esto animo, fratrum insidijs atque inuidia liber, qui te vendiderunt nobis.

At verò fratres Ioseph, vbi illum vendiderunt, allato hireo, ac macato, tunicam
 eius fodantes sanguine, miserunt patri, dicentes: Hanc in montibus iacentem in-
 uenimus, ac continuò cognouimus Ioseph fratris nostri esse vestem, omnesque in
 mœrore sumus illius gratia. Quamobrem hanc ad te mittimus tunicam Ioseph
 rariam, pater, cum fratrem nostrum minimè inuenerimus. Agnosce igitur & ipse,
 si filij tui est: omnibus quippè visum est, hanc esse Ioseph. Cum vidisset autem Ia-
 cob tunicam Ioseph, amaro cum gemitu & eiu latu exclamauit, dicens: Tunica Io-
 seph filij mei est, fera pessima deuorauit filium meum: amaroque animo inter lu-
 ctus & intolerabiles gemitus dicebat: Cur ego pro te, fili, magis deuoratus non
 sum: Vt quid mihi non continuò occurrit bellua, vt satiata carnibus meis, te, fili
 dulcissimè, reliquisset illa sum? Quarè me magis non discepsit & dilaniauit, cibis
 que illi factus non sum, miser? Væ mihi, væ mihi: disrumpuntur viscera mea pro-
 pter Ioseph. Deficite plorantes oculi mei, & caliginem obducite semper: ecce
 enim tunica tua in alium me impellit gemitum, fili. est enim integra. Itaque non
 te fera, puto, deuorauit, dulcis fili, sed humanis profectò manibus & exutus, & oc-
 cises. Nam si, vt fratres tui aiunt, cõsumptus à bestia fuisses, tunica vtique tua per
 pens disscissa esset. Neq; enim fera priùs exuere sustinisset, ac tunc demùm exatiari
 caribus tuis, fili. Rursùm si priùs exuisset, ac demùm deuorasset, tunica tua sangui-
 ne maculata non esset. Non scissuræ vnguium in tunica, non dentium sunt vlla vesti-
 già. Vnde igitur sanguis? Si autem fera, quæ comedit Ioseph, ità sola fuit, quo pacto
 hæc omnia perpetrare potuit? Hic igitur mihi deserro ac destituito luctus, hic ge-
 mitus est Ioseph lugeo, & tunicam desleo. Duo isti luctus, duo gemitus, acerbissimi-
 que ploratus, Ioseph, atque tunica. Quomodo enim ille exutus est? Moriar ecce,
 Ioseph

ULLS

Cap. 6.
 Ioseph illis
 sapienter re-
 spondet.

Gen. 37.

Ismaelita
 eius vicem
 miserantur;
 cumque cõ-
 solantur.

Cap. 7.
 Gen. 37.

s. Iacob lu-
 get filium
 suum.

Facile con-
 iicit non à
 fera, deuo-
 ratum esse;

Ioseph fili mi, mea lux, meumque firmamentum, & tunica tua mecum descendet in infernum. Nolo enim iam Solis radios absque te cernere, fili mi Ioseph. Deficiat anima mea cum anima tua, Ioseph lux mea.

Cap. 8.

Interea Ismaelita sumentes Ioseph, magno studio illum in Aegyptum deduxerunt, existimantes ob eximiam adolescentis formam pecunias plurimas a quouis principibus sibi conferendas. Iphis autem per medium ciuitatis pratercuntibus, ecce Phutiphar illis continuo occurrit, intuitusque Ioseph, percontatus est eos, dicens: Dicite, negociatores, vnde est hic adolescens? Non enim vobis similis est: omnes nanque vos Ismaelita estis: hic autem formae honestate praecellit. Qui re-

Gen. 39.

sponderunt: Nobilissimus omnino, plenusque prudentiae est. Dato igitur precio, quantum illi postulauerant, summo affectu emit ab eis Ioseph. Et cum introdisisset domum, inuestigabat, quanam fuisset eius educatio. At vero ille a sancto semine iusti Abraham, Isaac & Iacob nihil degenerans, proficiebat virtute, magna-
 Insigne studium pudicitiae S. Ioseph.

que constantia in domo domini sui, ac de die in diem pudicitiae virtutem, ad specum ac verbo magis magisque tuebatur, habens ante oculos iugiter Deum sanctum, cuncta supernè inspectantem, Deum patrum suorum, qui illum ex lacu & morte, atque ex fratrum eripuerat scelere. Verum ipsius cor iugiter contristabatur, ac moerebat pro sancto patre suo Iacob. Animaduertens autem dominus eius constantiam iuuenis, atque grauitatem, summamque disciplinam & gratitudinem, omnia, quae possidebat, Ioseph pulcherrimo, tanquam charissimo filio, tradidit gubernanda: neque quicquam aliud nouerat dominus, nisi panem solummodo, quo vesceretur. Sciebat enim Ioseph esse fidelissimum, expertusque erat rem suam ac omnem substantiam, sub manibus illius in dies augeri. Porro domina ipsius cum vidisset Ioseph singulari pulchritudine praeditum, vulnerata est acri amoris iaculo, vesaniaque diaboli, & vehementi cupidine dormire cum illo cupiebat, honestissimumque adolescentem, ac pudicitiae fontem, in foueam turpitudinis ardebat impellere, innumeras artes, variosque ornatus excogitans, ac nullis omnino sumptibus parcens. Nam horis singulis mutabat amictum, faciemque stibio ac fucis varijs pingens, & crinibus aurum inferens, atque impudicis nutibus subridens, castissimos tentabat iuuenis oculos. Putabat nimirum infelix, huius illecebris sancti animum facile illaqueari posse. At vero Ioseph, timore Dei vndique septus, ne simplici quidem ad specum in illam intuebatur. Postquam vero illa animaduertit artes suas & ornatus insignes nihil iusto praeualere, maiore flagrabat cupiditatis ardore, ac sollicitudine anxia, quid ageret ignorabat. Cogitabat procacibus verbis illum ad ignominiae opus hortari, obseruans tempus, quo illi, velut aspis insaniens, impudicitiae virus infunderet: impudentique facie dicebat ad Ioseph: Dormi mecum, nihil omnino formidans. Audacter mecum congre-
 Ibidem. Hera eius infidiatur pudicitiae illius.

Gen. 39.

edere, vt & ego specie tua affatum fruam, & tu vicissim mea satieris pulchritudine. Cubilia multa nobis ad hoc opitulantur. Habes tu liberam totius domus potestatem: nullus omnino ingredi praesumat ad nos, neque nostrum impedire lectetum. Itaque accede ad me, mecumque imple desiderium: valde enim vror concupiscentia tui.

Cap. 9.

Ad haec lapis ille adamantinus, & animo, & corpore inuiolabilis perstitit, atque in tanta procella immobilis mansit. Caterum timore Dei cuncta repellens ignea libidinis iacula, decora congruaque sibi honestate ab se illam diuinis verbis arcebat, ita illi dicens: O mulier, istud quidem scelus implere minimè conuenit tecum, quae domina mea es. Deum enim quidem timeo. Ecce autem & dominus meus omnia tradidit mihi, quae sibi & domi, & foris sunt: neque est aliquid, quod sub manu mea non sit, praeter te. Quam igitur iniquum esset, tãtam vim dilectionis talis domini prodere, qui me ita dilexit? Quomodo possum coram Deo, qui seruetur corda & renes, huiusmodi facinus exequi? Haec sancta verba dicebat Ioseph horis singulis ad dominam suam, corripiens, admonens, increpans, culpans. Verum nihil diuinum mulieris auris admittebat, maioreque turpitudinis flagrabat ardore, & insita magis vrebatur obscenitate libidinis, obseruabatque per momenta tempus reperire idoneum, quo castissimum iuuenem impudicè violare posset. Videns autem Ioseph mulierem adeo impudèter atque immaniter, ceu feram, super se irruere, vt animum suum, corpusque corrumperet, leuauit oculos suos ad Deum patrum suorum, assidueque orabat altissimum, dicens ita: Deus Abraham, Isaac & Iacob

Eam fortiter a se repellit castissimus iuuenis.

Psal. 7.
 Heb. 4.

Precatio eius ad Deum.

SURI

qber
 nobel

RVIII

5

Jacob, Deus magnè atque terribilis, èrue me ab hac fera pessima. Ecce enim ipse adspicis, Domine, mulieris infantiã, quomodò me in occulto occidere per flagitium cupit, vt vnã secum moriar in peccatis, & prorsùs separet à Iacob patre meo. Liberrime, Domine, de morte, & ab iniustis fratribus meis: libera me nunc quoquè ab infante fera ista, nè operibus nequam alienus efficiar à patribus meis, qui vehementer ac piè dilexerunt te, Domine. Atque ex alto corde trahens longa suspiria, Jacob iterum appellabat, cum lachrymis dicens: Ora, pater, ipse pro filio tuo Ioseph, quoniam vehemens aduersùm me concitatur bellum, quod me à Deo separet possit. Istud mulieris bellum longè atrocius est, quàm quod mihi fratres mei inferre voluerunt. Illud necabat corpus, hoc separet à Deo animã. Scio equidem, dulcissime mi pater, quoniam orationes tuæ pro me ad Deum sanctum ascendunt, atque ideo ex lacu mortis ereptus sum. Et nunc rursùs exora altissimum, vt me ab hac èruat fera, quæ filium tuum perdere nititur: cui neque in oculis verecundia, neque in corde timor Dei est: nè, sicuti finibus tuis destitutus corporaliter sum, ita & ab animo alienus efficiar. Profectus sum ad fratres meos, factique sunt vt bellua, & vtriusq; lupi abs te auulserunt, pater sancte: & in Aegyptum deductus sum in manibus aliorum, & ecce rursùs fera alia occurrit mihi. Fratres quidem in deserto interimere me voluerunt: hæc autem in cubiculo me discerpere inquit. Ora, pater dulcissime, pro me filio tuo, nè coram Deo & patribus meis moriar.

Cum autem verbis domina suæ parère nolisset, quæ illum singulis horis urgebat, ac relictis apertis immitis illi, omni pudore abiecto, imminabat, obseruauit ipsa tempus, quo illum in thalamo solum inueniret, sicque peccatum consummaret. Vno vero illum in lectulo suo, vt cupiebat, deprehendit, accedens impudenter, ipsum ad se conabatur attrahere, nequitiamque perpetrare. Ille autem admiratus mulieris impudentiam singularem, continuo extra domum cursu exiit: ac sicuti aquila cum accipies viderit, alis cæli celsitudinem penetrat: ita & Ioseph ex his rebus fugit, nè vel dicto, vel facto vulnus exciperet: inque illius manibus pallium laqueus, diaboli laqueos fugit. Videns autem mulier illum ita effugisse, magno in mœrore erat: iamque plectere iustum cogitabat, accusare illum turpitudinis apud virum volens, vt eo comperto, vir eius zelotypo furore succensus, interimeret Ioseph, illud simul secum reputans: Multò mihi melius est, vt Ioseph moriatur, vt vel sic requie fruar. Non enim fero tantum pulchritudinis in domo mea per momenta conspicerè, cum frui ipsa vel clàm, aut palàm eximia iuuenis specie nequeam. Vocatis itaque seruis & ancillis suis, ait: Scitis quid admiserit in me puer Hebræus quem constituit vir meus super domum suam? Voluit mecum impudenter congredi. Non sufficit illi potestas omnis domus nostræ, nisi me quoque separet à viro meo conaretur. Sumptamque Ioseph tunicam ostendit viro, probro illi dicens: Adduxisti ecce puerum istum Hebræum, vt contumeliam inferret, illud eretq; mihi vxori tuæ. Scis tu, domine mi, quòd pudica sum: atque ideo annunciant tibi. Auditus huiusce calumnijs vir eius, vxoris verbis protinùs eredit, ita effluenter: iratusque iussit continuo vinciri Ioseph, & in domum carceris mitti, s. Ioseph maximas intentans minas, verborum illius ac benedictionum, quæ sibi tum domi, falso delatus, mittitur in carcerem. Gen. 39. Ioseph in carcerem conijci iubeo, nullaque prorsùs requie frui. Deus autem Abraham, Isaac, & Iacob, qui scrutatur omnium corda, cum ipso erat, deditque illi misericordiam in oculis principis carceris, ac permisit illum in carcere liberum à vinculis vivere. Neque enim vnquam discedit benignissimus Deus noster ab his, qui mouent illum corde perfecto.

Post hæc peccauerunt Pharaoni pincernarum princeps, ac magister pistorum, iussu Rex vtrunq; in carcerem trudi. Porro Ioseph ministrabat illis. Cum autem illi carceri diceretur, post dies aliquot viderunt ambo somnia, qd eis breui euenturum esset, presignantia. Ioseph aut sanctus, minister cum esset, consuetò ingressus ad eos, aduertit ambos mœstos ac tristes: & cum mœstitiæ causam percontaretur, dixerunt: Somnia vidimus, nec est qui ea nobis exponat: ideoq; in mœrore sumus. Dixit autem eis: Istud quidè Dei est, obscura quæq; referare timètib; eum. Dicite mihi somnia vestra, vt ea vobis per me Deus meus aperiat. His auditis, pincerna.

ULLS

Cap. 16.

Gen. 39.

Fugit Ioseph relicto pallio in manibus adultæ.

s. Ioseph falso delatus, mittitur in carcerem. Gen. 39.

Ibidem.

Cap. 11.

Gen. 40.

Exponit
pincernarū
& pistorum
præfectis
sua somnia.

cernarum & pistorum principes dixerunt somnia Ioseph, quæ viderant ambo. Ioseph autem paucis verbis exposuit eis exactissima fide, quæcumque illis à Rege euentura erant, ut postmodum rei probauit euentus. Nanque pincernarum principum honori suo, officioque restituit: pistorum verò magistrum tradidit morti. Cumque pincerna ventura prædiceret, orabat eum, dicens: Memento mei coram Pharaone, Regique de me celeriter suggere, ut me hinc educat. nihil enim peccavi, neque mali quippiam feci: sed absque causa iniectus in domum carceris sum. O semen electum atque beatissimum, quid à mortali homine subsidiū quæris? Omissio Deo, hominem rogas? Certè expertus es auxilium Dei, quādò etiam pudicitia tunicam intactam, inuiolatamque seruasti. Cur, oro, castitatis liliū, deficis animo, cum Deus tibi regnum gloriamque prouideat? Quo autem tentationem fortius toleras, eo illustrior tibi corona victoriæ contextitur. Ut autem, iuxta quod prædixerat Ioseph, impleretur somniorum vtriusque solutio, post triduum fecit Pharao conuiuium omnibus optimatibus suis, recordatusque inter epulas pistorum magistrī, & pincernarum principis, alterum quidem in priorem restituit gradum, alterum verò tradidit morti.

Ibidem.

Cap. 12.
Gen. 41.

Educitur e
carcere, &
Regi som-
nia exponit

Cum verò oblitus esset pincerna interpretis sui, per Dei prouidentiam post duos annos vidit Pharao somnia magna, quæ sapientiam omnium Aegyptiorum, omniumque magorum artem omnem, intelligentiamque transcendere. Expectantes autem Pharao, sapientes omnes accersit iussit: quibus cum somnium annuntiasset, nemo vim somnij explicare valuit. Rege itaque morente, curisque confecto, nunciavit ei pincernarum princeps omnia de Ioseph. Eis auditis, Pharao gauisus est gaudio magno, iussitque continuo illum ad se adduci. Et cum processisset ex carcere, dixit illi Pharao coram optimatibus suis: Audiui dete, quod vir sapiens, & prudentissimus sis, & qui somnia obscura interpretari noueris. Respondit autem Ioseph Pharaoni: Indultoris sapientiæ Dei est exponere somnia. Dixit autem Pharao somnia sua coram Ioseph, & omnibus magnatibus suis: audiuitque continuo somniorum expositionem ex ore Ioseph, veluti ex ore Dei. Suscepit autem Pharao ad tantam adolescentis sapientiam, excellensque consilium, (si quidem illi consuluerat, virum vnum constituere sapientem atque intelligerem, ut Aegypti frumenta colligeret: futuram quippe famem ingentem dicebat: ut haberentur fruges plurimæ in tempus pressuræ seruatae) ait ad illum: Te ipsum constituam hodiè super omnem Aegyptum, qui tale consilium reperisti: atque ad tuorum imperiū & Aegyptus, & omnis domus mea disponetur. Tunc imposuit illum in currum suum, omnesque magnates partim antecedeabant currum, partim circundabant eum, vnà pergentes, maximè cum ex ore Pharaonis accepissent, secundum esse illum Aegypti Regem. Videns autem Phutiphar, qui Ioseph prius in carcerem miserat, mirandum spectaculum, quod sedisset Ioseph in Pharaonis curru, timuit valdè, sensimque se ex medio principum subducens, cursu in domum suam cum metu maximo se recepit, & aperiens os suum, ait vxori: Vidisti, ô mulier, signum mirabile & insperatum, ex quo timor nobis magnus incumbit: Ioseph enim ille, qui quondam noster fuerat seruus, dominus noster effectus est, totiusque Aegypti. Et ecce cum gloria Pharaonis inuehitur curru, & tanquam Rex honoratur ab omnibus. Ego autem cum illius ferre nequirem ad spectus, sensim me subripui, clamque discessi.

Ibidem.

Fit prin-
ceps totius
Aegypti.

His compertis, vxor viro rem aperuit, ita dicens: Notum sit tibi hodiè peccatum meum, quod ego admisi. Ego sum, quæ pulcherrimū Ioseph, pudicissimum illum adamaui: cumque per singula momenta blanditijs plurimis, & ornatibus varijs castissimo insidiarer adolescenti, ut illo frui possem, eiusque eximia pulchritudine fatiari, neque omninò efficere id quirem, ut vel verbo pudicitiam proderet, vi illum tenere contendi, ut me vel modicè toleraret. Verum ille, dimisso pallio in manibus meis, aufugit. Ego enim eram, quæ vim illi inferre volueram, quādò tibi pallium eius ostendi. Cæterum auctor sum illi bonorum, quæ ipsi & regnum præstiti, & maximam gloriam. Nisi enim ego ita amāsssem Ioseph, in carcerem coniectus non fuisset. Immo verò & gratias mihi habere debet, quæ sui gloriæ ipsius causa. Iustus ac pius & sanctus est Ioseph, qui etiam calumniam passus, nemini prodidit. Exurge itaque, ac perge gaudens, & eum vnà cum magnatibus alijs adora seruus. Surgens autem Phutiphar, studiosè cucurrit, & Ioseph sanctum reuerenter adorauit.

Cap. 13.

Turpis mu-
lier facetur
scelus suum
marito suo.

meum, quod ego admisi. Ego sum, quæ pulcherrimū Ioseph, pudicissimum illum adamaui: cumque per singula momenta blanditijs plurimis, & ornatibus varijs castissimo insidiarer adolescenti, ut illo frui possem, eiusque eximia pulchritudine fatiari, neque omninò efficere id quirem, ut vel verbo pudicitiam proderet, vi illum tenere contendi, ut me vel modicè toleraret. Verum ille, dimisso pallio in manibus meis, aufugit. Ego enim eram, quæ vim illi inferre volueram, quādò tibi pallium eius ostendi. Cæterum auctor sum illi bonorum, quæ ipsi & regnum præstiti, & maximam gloriam. Nisi enim ego ita amāsssem Ioseph, in carcerem coniectus non fuisset. Immo verò & gratias mihi habere debet, quæ sui gloriæ ipsius causa. Iustus ac pius & sanctus est Ioseph, qui etiam calumniam passus, nemini prodidit. Exurge itaque, ac perge gaudens, & eum vnà cum magnatibus alijs adora seruus. Surgens autem Phutiphar, studiosè cucurrit, & Ioseph sanctum reuerenter adorauit.

SURI

qber
nobel
RVIII
5

adorauit. Inter hæc impletis iam annis illius vbertatis maximæ, inualuit fames in
 tota terra Chanaan, mœstusque erat Iacob cum filiis suis. Audiens autem, quòd ali-
 menta venderentur in Aegypto ad omnem copiam, dixit liberis suis: Audiui quòd
 in Aegypto frumenti plurimum sit. pergite igitur illuc, & emite nobis escas, nè omnes
 famo moriamur. Acceptis mandatis patris, filij Iacob descenderunt omnes emere
 sibi cibos. Cumque in Aegyptum peruenissent, accesserunt ad Ioseph cum reliquis,
 ut venticum emerent: non autem agnoscebant illum, quòd esset frater suus. Ut autem
 vidit Ioseph fratres suos, protinus agnouit omnes, & ait fremens: Hi decem viri, ex-
 ploratores pessimi sunt, atque idè ingressi sunt Aegyptum. Compræhendite illos
 pater, & in vincula conijcite: profecti enim sunt ad explorandam terram. Hoc illi
 suspicientes, contremuerunt, & cum metu ingenti responderunt ei, dicentes: Absit
 hoc à nobis, domine: omnes fratres vnanimes sumus, filijque dilecti patris vnus viri
 sumus. Primum aliquandò duo decem numero, ex his vnus pulcherrimus & charissimus
 patri, à bestia mala peremptus est, lugerque illum pater vsque in hanc diem. Frater
 autem alius cum patre nostro est in terra Chanaan, relictus in solatium patris. Re-
 spondit illis rursus Ioseph cum iracundia, dicens: Quoniam quidem ego Deum san-
 ctum timeo & colo, istud vobis condono. Sumite igitur escas, & còtinuò ad patrem
 vestrum pergite, ac, si vera dicitis, fratrem vestrum minimum, quem ille amat, addu-
 cite ad me huc: sicque demùm credam vobis. Sumentes autem triticum, ad patrem
 suum cum moerore profecti sunt in terram Chanaan, nunciaueruntque ei suspicio-
 nem pessimam, & iracundiam viri. Vehementer autem hac illorum relatione trista-
 tus est pater, aitque cum gemitu: Quid hoc fecistis? Ut quid domino Aegypti alium
 vos habere fratrem dixistis? Qui respondentes, dixerunt ei: Ipse interrogauit nos, co-
 gnationemque nostram scire diligentissimè voluit. Dicit eis Iacob: Moriar magis,
 quam Benjamin ex sinu tollatis meo.

Gen. 42.
& 43.Fratres Ioseph veniunt
in Aegyptum
ut emant fru-
mentum.Is durè acci-
pit fratres
suos.

Gen. 43.

Cap. 14.

Ibidem.

Lachryma-
tur S. Ioseph
vilo Benia-
min.Cap. 15.
Prænder eum
fratres suos.

Cum verò fames vgeret, dixit eis Iacob: Si ego filijs ex Rachel penitus orbari,
 meisque charissimis liberis priuari debeo, ut dicitis, surgite: tollentesque munera in
 manibus vestris, pergite simul. Fecerunt autem sicut præceperat eis Iacob: cumque
 venissent in Aegyptum, omnes cum timore magno adorauerunt coram Ioseph. Qui
 postquam vidit fratrem suum Benjamin cum metu ac formidine adstantem, còmora-
 tur viscera eius, cupiebatque eum amplecti, atque osculari, & interrogabat eum
 summo affectu, dicens: Viuit pater? Qui ait: Viuit seruus tuus pater noster. Dicit ei
 rursus: Num habet adhuc Ioseph in corde? Et ille: Vehementer, inquit, illum ha-
 bere fixum in animo, consumiturque ipsius desiderio. Cùm verò illum amplecti non
 posset, neque vitrà interrogare, ingressus in cubiculum suum, copiosas profudit la-
 chrymas. Qua enim hora vidit fratrem suum, continuò recordatus est patris sui Iacob,
 dicebatque cum lachrymis: Beati qui videre merentur diuinam sanctæ tuæ senectus
 effigiem, dulcissime pater: neque enim totum regnum, omnisque gloria conferti
 potest canis tuis, ò nimium dilecte Deo. Optavi addiscere ex ore Benjamin, an me
 gestares in corde, sicut & ego te. Idcirco fratres meos arte coëgi secum adducere
 Benjamin fratrem meum, non enim illis credidi dicentibus mihi de te, quòd haberent
 patrem, & minimum fratrem, putabamque illos inuidia concitatos, etiam filium tuum
 minorem Benjamin occidisse, atque in maiorem luctum animum tuum iniecisse:
 quomodo dùm & me proposito malæ voluntatis occiderunt. Oderant quippè nos
 quos quòd verini esse nos, ego & Benjamin. Scio, pater, quia nostri gratia vehemen-
 ter angeris, & sollicitudine cumularis, & nunc maximè cruciatur senectus tua propter
 fratrem meum Benjamin: & ipse enim magno cruciatu afficior, dum considero ne-
 mitem nostram tuæ senectuti in præsentiarum assistere. Non sufficiebat tibi luctus
 meus: adiectus est tibi, pater, & hic. Ego gemituum tuorum atque singultuum sum
 visor. Durè nimis ac crudeliter feci, Benjamin ad me venire præcipiens, dum addi-
 cere cupio, an verè viueret pater meus. Quis mihi dabit tuam sanctam rursus effigi-
 em in cubiculo fleuisset, lota iterum facie, prodijt hilaris, iubetque introduci
 omnes in domum suam, ut cum illo conuiuium inirent.

Ad hæc, quæso, fratres, quomodo illos vndique in formidinem impellit Ioseph. Iu-
 bet illos accumbere, singulos nominatim vocans, & per ordinem, sicut fuerant geni-
 ti, statens, vtebaturque per vnumquenque quodam quasi diuinationis modo. Pro-
 positus erat illi scyphus argenteus, quem tenens ille manu, atque in læuam transfe-
 rens,

Kkkk

rens,

ULLS

Simulat se
dimittere
vt S. Ioseph
vt fratres
suos probet

rens, pulsabat eum dexterâ digito manûs. Cumque pulsaretur scyphus, magnam
sonitum edebat in aures omnium assistentium. Semel igitur pulsans, ait: Horum
omnium primus Ruben est: primus ipse in honore discumbat. Pulsauit secundo, &
secundi nomen edixit: Simeon, inquit, secundus natu est: ipse quoque secundo
discumbat loco. Tertio dehinc tinnitum digito expromens: Levi, ait, discumbat, &
tertio honoretur loco. Atque ita singulos accumbere fecit, nomine illos per ordi-
nem vocans. Quamobrè eos in stuporem conuertit, maioriq̃ue formidine imple-
uit, adeò vt putarent ipsum omnia scire, dicerentq̃ue ad inuicem: Putas ne agnouit
ex calice, nos sibi antea esse mentitos, cum dixerimus Ioseph à fera pessima deuora-
tum esse? Magna igitur cogitationum tempestate fluctuabant. Vt autem hac eos
suspensione leuaret, ex mensa sua partes eis tradit, amplio remq̃uem partem fratri suo

Gen. 43.

Beniamin, ita vt maiorem quincuplo, quam cæteris, miserit. Cur itaque hoc Ioseph
fratribus fecit, vt ex scypho nomina diceret singulorum? Vt scilicet illorum crimen
augeret. Tunc iubet dispensatori suo, vt frumenti copiam fratribus absq̃ue precib
daret, atque in sacco Beniamin clam deponeret scyphum, eosq̃ue gaudentes conti-
nuò à se dimitteret. Haud longè à ciuitate discesserant hilares, cum illos ille cursu
insecutus, obiurgare cœpit, atque insectari, grauesq̃ue intentare minas, fures eos
appellans, & collati sibi honoris indignos. Respondentes autem dispensatori Ioseph
fratres, dixerunt: Aurum etiam, nunc scyphum domini tui qua ratione furati essemus: Ab-
sit hoc à seruis tuis. Dixit autem eis: Sacculos vestros deponite, scrutandosq̃ue per-
mittite. Festinatò illi saccos deposuere ex iumentis, inuentusq̃ue est scyphus in sacco

Gen. 44.

Beniamin. Quod illi cum vidissent, sciderunt vestimenta sua, cœperuntq̃ue minas
multas, & probra, & iniurias inferre ei: neque ipsum solum, verum & Rachel simul &
Ioseph cum patre insimulabant, dicentes: Vos scandalum fuistis patri nostro, tu &
Ioseph, filij Rachel. Ioseph enim regnare super nos voluit, & meritò à fera comestus
est. Tu autem rursus frater eius in ignominia & probro nos esse fecisti. Nonne vos
estis filij Rachel, quæ patris sui idola furata, se ea furatam esse negauit? Extollens au-
tem vocem Beniamin cum gemitu & lachrymis, satis facere singulis cœpit, ac dicere:
Deus ipse patrum nostrorum scit, qui assumpsit Rachel, quemadmodum ipse voluit,
qui pulcherrimi Ioseph mortem minimè ignorat, ipsumq̃ue modò consolatur inui-
sibiliter, qui videt nostra omnia, qui scrutatur corda & tenes: ipse, inquam, scit quia
non hunc scyphum, vt dicitis, furatus sum, neque tale aliquid cogitavi: irâ videam
patris Iacob sanctam, venerandamq̃ue canitiem, vt cum gaudio sancta illius osculer
genua, vt scyphum istum furatus non sum. Heu, heu, Rachel, quid contigit filiis tuis?
Ioseph pulcher à fera, vt aiunt, occisus est. Ecce ego nunc, mater, fur repente, dum
nescio, factus sum, & ignoro, quo pacto in terra aliena seruus detineor. Ioseph in
eremo cum discerneretur à bestia, clamauit vt inueniret qui se liberaret, & non in-
uenit: En ego rursus, ô dulcis mater, apud fratres meos me expurgo, nec est qui au-
diat me, credatq̃ue mihi filio tuo.

Fratres cri-
minantur
Beniamin
& Ioseph,

Gen. 31.

Sumpto itaque Beniamin, regressi sunt in ciuitatem ad Ioseph, nihil habentes,
quod respondere possent. Respondens autem Ioseph, irato similis, ait eis: Hecci-
ne est beneficiorum meorum retributio? Idcirco honoravi vos, vt mihi scyphum
meum, in quo vaticinor, auferretis? Non ne dixi vobis, quòd non estis pacifici, sed
exploratores? Propter timorem Dei hoc agam vobiscum: eum solum, qui furatus
est calicem meum, seruum meum esse iubeo. Accedens autem vnus ex eis, Iudas
nomine, posito genu, orabat eum, dicens: Nè, quæso, irascaris, domine, si lo-
quar. Interrogasti nos seruos tuos, dicens: Habetis patrem, aut fratrem? Dixi-
mus domino nostro: Est nobis pater seruus tuus, qui duos filios habuit, quos super
omnes nos diligit. Vnum ex his fera pessima discerpit in montibus, lugetq̃ue illum
horis singulis pater, & in dolore ac gemitu nunciusque persistit, atque adeò, vt terra
(fermè dixerim) ad voces eius lugere videatur. Alterum secum detinet domini in so-
latium prioris filij. Nunc autem, sicut iussisti, adduximus fratrem hunc nostrum, &
inuenti sumus serui tui grauissimi sceleris rei. Oro autem, vt ipse seruus tuus sim pro
puero isto, modò puer cum fratribus reuertatur ad patrem. Ipsum enim ego suscepi
à patre meo, & sine ipso ad eum redire non possum, nè videam patris mei amarissi-
mam mortem.

Cap. 16.

Iudas se lo-
co Beniamin
seruū facit.

Cum audisset Ioseph verba Iudæ, videretq̃ue eos omnes vultibus in humi demissis
assistere,

Cap. 17.

SURI

q̃ber
Iobea

RVIII

5

assistere, adspiceret itē Benjamin scissa tunica cum gemitu procidentem adstantium genibus, vt ipsi Ioseph exorarent, quō ad patrem cum fratribus eum redire permitteret, nimis omnino turbatus est, commotisque visceribus, adstantes omnes profinis abire iussit. Quibus abeuntibus, leuauit vocem suam Ioseph cum fletu, dicens fratribus, quos retinuerat: Ego sum Ioseph frater vester: non sum comestus a fera, vt modo dixistis. Ego sum, qui a vobis in lacum proiectus sum nudus. Ego sum, quem Imaelitis vendidistis: qui cum omnium vestrum genibus vestigijsque prouolueret, nemo fuit ex vobis, qui tunc in illa pressura misereretur mei, sed vt fera bellua in me inuasisset. Veruntamen, fratres mei, nemo vestrum timore turbetur: magis vobis gaudete mecum, & exultate. Et quemadmodum dixistis patri nostro prius, quod ego in montibus a fera interfectus essem, ita rursus latē renūciate Iacob, dicens: Ioseph filius tuus viuit, & ecce sedet in curru Regis, sceptrum regni Aegypti manū tenens. Cū verō vocem Ioseph audissent fratres eius, prae pauore ac formidine facti sunt velut mortui. Accedens autem Ioseph, verus sanctae propaginis palmes, osculabatur vnumquenque eorum magno affectu, nihil prioris iniuriae memor, vt sibi congruum erat: eosque & donis, & honoribus letiores fecit, magnoque cum gaudio remisit omnes ad patrem, dicens: Nolite in via contendere omnino: sed magis festinantes properate ad patrem nostrum, & dicite illi: Hec dicit filius tuus Ioseph: Fecit me Deus Regem totius Aegypti: accede cum gaudio, pater, & adspice filium tuum. Veni, pater, in letitia cordis, vt videam sanctae senectutis tuae Angelicam faciem.

Abentes verō cum festinatione, renūciauerunt Iacob verba Ioseph. Audito Ioseph nomine, suspirauit Iacob, lachrymasque profundens, ait eis: Quare conturbatis spiritum meum, vt rursus recolam effigiem Ioseph, pulcherrimi & optimi filij mei, dolorisque flammam, iam sensim extinctam, denuō vultis accendere? Accedens autem Benjamin, deosculatus est illius genua & mentum, dicens: Vera sunt, quae audivi, pater optime & honestissime. Ostenderuntque illi omnia, quae miserat Ioseph. Tunc autem credidit verbis Benjamin: surgensque cum omni domo festinus & gaudens, perexit in Aegyptum ad Ioseph filium suum. Vt autem audiuit Ioseph aduentū Iacob patrem suum, processit ex vrbe cum optimatibus Pharaonis, magnoque obsequentium stipatus cuneo, occurrit illi. Cū vidisset autem Iacob filium suum, cecidit super collum eius, magno cum gemitu & affectu dicens: Iam nunc laetor moriar, ex quo vidi faciem tuam, dulcissime fili, adhuc enim tu veraciter viuis. Ambobusque fleuerunt pariter, & glorificauerunt Deum. Et nos igitur pro his omnibus referamus gloriam Patri & Filio & Spiritui sancto nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE S. THARSONE martyre, cuius festum hic occurrit, habetur in gestis Marcelli Papae, quae in Leqor in primo Tomo, 16. Ianuarij in initio historiae.

VITA SANCTI PATRIS NOSTRI DANIELIS STYLITAE, VT HABETUR IN SIMEONE Metaphraste, & in Tomis Aloysij. Nos numerum capitulum margini apposuimus.

QUEMADMODUM viris fortibus vsuuenit, vt quando quis de bellis & certaminibus disserit & trophaeis, eis statim excitetur animus, & quærat instructas acies, & manus conferere cupiant cum hostibus: & quo plura de his verba fieri audierint, eo magis eis crescit desiderium, & talia facinora statim aggredi cupiunt: ita etiam virtutis amatoribus, si quis eis narret vitas, quæ in monastica versantur exercitatione, & per omnem peruadunt virtutem, quæ Deo conciliat, simul inflāmantur, & ea cupiunt, quæ sunt sibi conuenientia, & ad summam, ijs quæ dicuntur, vt quæ sint sibi propria, afficiuntur, & se parant ad imitationem.

A similibus itaque vita huius Danielis, quemadmodum vel non sola maximè sufficit ad animandum, qui caprus est amore virtutis, maiore zelo accendendum, & ipsum omnino mouendum & demulcendum, & suauissimorum laborum exercitationis afferendam

Kkkk 2 dam

ULLS

dam voluptatem, que non habet satietatem? Quo est enim admirabilior, eo est etiam
utilior: & si quis eum voluerit amulari, in modico multam, & quæ cum paucis con-
ferri potest, inueniet virtutem.

Cap. 2.
S. Danielis
patria.
Parentes.

Huic ergo beato patria quidem erat, quæ inter Euphratem & Tigridem sita, & est, &
nominatur Mesopotamia. Natus est autem in quodam vico, vicino urbi Samofatorum:
eorum, qui illic habitant, lingua eum vocat Maratha. Ei pater quidem erat Eliu: ma-
ter vero Martha: fuit autem hic modus conceptionis. Matris eius uterus erat admo-
dum mancus ac mutulus. erat enim sterilis ad liberorum procreationem. Cum itaque
mille probris eam in dies infestarentur maritus, noti, cognati, & omnes alij, & libe-
rorum egestatem ei acerbè obijcerent, illa ab eis malè affecta & corde cruciata, quid
facit? Confugit ad eum, qui hæc potest curare: & clam domo media nocte egressa,
manus in cælum tollens, & terram lachrymis irrigans, Domine Rex, inquit, qui ab ini-
tuo masculum & sceminam fecisti, qui dixisti, Crescite & multiplicamini: qui dedisti
in sterilitate Saræ quidem Isaac, Annæ autem Samuelem, Elisabethæ verò Ioannem:
tu quoque meæ similis miserere calamitatis, & me misericorditer intue, & solue
sterilitatem, & aufer opprobriū, & sterilis vteri da mihi fructum: vt eum quoque tibi
offeram, qui dederis, quomodo prisca anna Samuelem. Cum tam acerbè fleuisset in
contritione spiritus, domum rursus ingreditur: & eum parum dormitasset, videt in
somnia duo luminaria, præclara pulchritudine, ingentia magnitudine: figura autem
disco similia. Ea videbatur videre cælo relicto sensim descendentia, desuper eius im-
minere capiti. Cum manè autem surrexisset, & marito visionem & suis cognatis
communicasset, alius quidem aliquid aliud dicebat euenturum: illud verò erat præ-
significatio eius, quod ex ea erat processurum vel ipsis stellis lucidius.

Gen. 1.
Gen. 21.
1. Reg. 1.
Luc. 1.

1. Reg. 1.
Visio ma-
tris eius.

Non multum temporis intercessit, & cum concepisset, peperit beatū Danielem, &
partu, vtrisque mox liberatur, nempe & sterilitate, & animi aegritudine. Hæc beato
Danieli vitæ suæ proœmia: sic prodijt in lucem is, qui erat reuerà foetus luminis. At-
que puer quidem quintum annum iam attigerat: nondum autem ei vllum nomen
fuerat impostum à parentibus, vt qui hoc quoque ei vellent dari à Deo, quomodo
eius quoque in vitam productio ab eo processerat. Duxerunt ergo parentes puerum
in quoddam monasterium. Simul autem tulerunt quoque, quæcunque piæ manus
Deo solènt offerre, vt hic verè facer etiã in sacro loco susciperet appellationem. Cum
verò accessissent, & dicerent Præfæto mandræ spiritalis: Quodnam nomen est impo-
nendum puero? Ille vir diuinus, diuino veluti instinctu afflatus, dicit id esse impo-
nendum, quod Dominus omninò reuelauerit. & simul ad puerum intuens, ad hunc, in-
quam, ipsum intuens, iussit asserre vnum ex ijs libris, qui erant supra mensam. (mos
enim erat eis ponere libros super aram sacram, propter communem monachorum
utilitatem.) Protinus ergo facit puer id, quod ei fuerat imperatum: & asserit librum,
non fortè fortuna, sed diuina voluntate & ductu Dei, librum illum, qui propheta Da-
nielis habebat eloquia. Cum ille ergo vir indicasset è cælo datum esse hoc signum,
eodem statim nomine, quo prophetam, vocat eum, qui erat ei moribus similis: & vt
Deo placuit, puerum vocat Danielem.

Cap. 3.
S. Daniel
nascitur.

Danielis no-
mem ei im-
ponitur.

Cap. 4.

Atque si parètum quidem verbis acquiescisset hic vir diuinus, tunc fuisset Deo Da-
niel continuo dedicatus, & ab infantia fuisset cooptatus in numerum monachorum.
Cum is autem non posset persuaderi: sed teneram causaretur ætatem & nimiam in-
fantiam, tunc quidem reuersi sunt domum cum Daniele, cum ita visum esset ei, qui est
superior: vt non aliorum, sed sua, sententia puer bonū eligeret. Atque protinus qui-
dem primum germen significabat, qualis futura esset arbor: & virtutum vmbra iam
sequebantur eum, qui per lucem ambulabat. Paulatim autem ei procedente ætate,
apertè ostendit, quantum incrementum spiritus accepisset præter ætatem. Nam iam
quidem attigerat Daniel annum duodecimum, & cum nemini quicquam dixisset, ne-
que voluntatè animi protulisset, despicit quidem parentes propter Christum, despicit
& cognatos, mundumque & quæ sunt in mundo: omnibusque relictis, amicis, aqua-
libus, vico illo, qui eum tulit, cum procū ab eo abfuisset circiter duodecim stadia, ven-
nit quidem in quoddam cœnobium monachorum. Procidens autem ad pedes Præ-
fecti sacri gregis, rogabat vt ipse quoque cooptaretur in numerum illorum, & eum
monastico amictu indueret. Cum autem ille & corporis imbecillitatem, & teneram
ætatem obijciens, dixisset non posse eum ea subire, quæ subeunt monachi: fore enim,
vt breui defatigaretur laboribus, qui sunt multi & vel ipsis viris difficiles: vigilia, humi-
cuba.

Duodennis
petit mona-
sterium.

Labores &
exercitia
monastica.

SURI
q ber
MORER
RVIII
5

cubationes, ieiunia, corporis & eius voluntatū perfecta mortificatio: & idē suaderet, ut aliquantum temporis maneret apud parētes, & non tantos susciperet labores in arare tam immatura, & corpore non satis robusto & adulto: Ego quidem, inquit Daniel, idē accessi, ut sic quidem Christo viuam, moriar autem carni. Quod si dum hos pulchros suscipiam labores, mors sequetur, melius erit mihi mori, quā abire vacare, & mittentē manum ad aratrum, ut cum Euangelio dicam, retrō conuerti.

Luc. 9.

Cap. 5.

Cum ergo multa quidem dixisset, multa autem etiam audiisset Præfectus sacra-
mundæ, nec potuisset eius vehementē retardare impetum, & acrem hunc amorem, fratres adhibet in consilium, an oporteat eum in ipsorum admitti monasterium. Illis vero pueri magnam mirantibus constantiam, alacreque & intensum eius animi studium, & existimantibus esse Deum, qui cum moueret, & ut admitteretur, lubenter assentientibus, decetero est cum eis quoque Daniel, immo verò supra ipsos, quod ad vitam ex Deo agendam attinet, & ardorem ad virtutem. Intercessit parū temporis, & cum cognouissent parentes, vbiā sit, & apud quos, illi quidem ad eum accedunt cum admiratione. Cum vidissent autē puerum seipsum dedicasse, & Deo consecrassē, nequaquam eis accidit, quod solet hominibus & parentibus: neque petierunt charissimum filium, ut eum acciperent, & domū reducerent: idque cum nondum esset monastico habitu consummatus: sed reuera volentes ostendere se esse illius parētes, valde letati sunt de eo quod factum fuerat, & multis precibus à monasterij Præfecto contulerunt, ut ante suos oculos monastico eum amictu induerent. Ille verò hanc rem rursus communicat monachis: & postquam illos quoque vidit assentiri, cum iussit omnes congregari in Dominico, & Danieli sacram recitassēt regulam, & tondetur, & accipit habitū monasticum.

Duodennis
fit monachus
egregius.

Cum ergo illuc beatus Daniel proficiens, & inualefcens spiritu: & ei crescenti simul quoque crescebant omnia femina virtutis, & alia quoque haud ita multo post accesserunt. Quod autem excellentioris ei fuit vite principium, & ra dix fructuū, qui postea pronuntiant, hoc iam sum dicturus. Cor eius accendit amor diuinus, & in eo vehemens excitat desiderium videndi loca illa, in quibus Christus pro nobis est passus, & vbi est sepultus, & vnde, cum surrexisset, ascendit in celos. Simul autem diuina quoque quaedam cupiditas eius inflammabat animum, videndi virum illum magnum in exercitatione, Simeonem, inquam, qui erat in columna: & accedens ad Præfectum monasterij, id quod volebat, ei comunicauit; & rogauit, ne, quod petebat, sibi denueretur. Ille verò tunc quidem sua sponte non concessit: paulo post autē vel inuitus dimisit. Nam cum ei necesse esset venire Antiochiam, propter curas ecclesiasticas, nec cum secum assumpsisset Daniele, & quosdam alios fratres, incipit iter ingredi. Postquam fuissent in illo vico, qui nominatur Telada, vbi magnus ille in sanctitate Simeon, magnos illos peragebat labores exercitationis, cum ad ipsam iam venissent columnam, contemplabantur & columnæ altitudinē, & loci asperitatem, & quemadmodum vir ille generosus & hyemis ferebat algorem, & æstatis calorem, & minas imbrium, & vim ventorum, & omnem aliam corporis tolerantiam. Cum hæc viderent, alij quidem insipientiores, existimabant sanctum vana gloria adductum, tanta habere certamina: Beatus autem Daniel non solum ea stupebat & mirabatur, sed etiam incitabatur ad imitationem, & boni zeli stimulum accepit animo. Cum verò, vbi infernē clamassent, magnus ille desuper prospiciens, dixisset oportere admouere pedes, & ad ipsum ascendere: tunc pulchrè licuit videre animorum probationem: unus quidem causatus pedum imbecillitatem, alius renum, alius senectutem, alius aliquid aliud, recusabat ascendere: Daniel verò cum cucurrisset, & magistrum rogasset, & ab eo iussus esset, ascendit prompto & alacri animo, & magnum salutatis Simeonem cum gaudio & admiratione.

Tondetur,
& accipit
habitū mo-
nasticum.

Cap. 6.

Simeō Sey-
lites, cuius
vita est i.
Tomo, 5. Ia
nuarij.

Neque verò fuit hic labor Danieli inutilis, & ad eum ascēso: sed primū quidem virtutem excitatur & instruitur, & redditur vehementius eius desiderium. Deinde tunc ab eo quoque, ut oportebat, consequitur benedictionem manūs impositione, & simul suscipit prædictionem. cum enim audiuit dicentem vel maximè propheticè: Ego fratris, filij, & confirmetur cor tuum. Multos enim & difficiles labores propter Christum es suscepturus, qui & sufficiens erit tibi consolatio, & ad eos fortiter ferentiorum roborabit animum. Descendit ergo Daniel post hanc suauem cum eo con-
gressio.

Ei loquitur
S. Daniel.

Cap. 7.

Prophetia
illius de Da-
niel.

ULLS

gressionem, & rursus ad sacrum redit monasterium. Postquam autem monasterij Præfectum ad se vocavit Deus: egregius verò hic Daniel, qui pasci pulchrè didicerat, modò rectè posse pascere putabatur, & vi ad hoc trahebatur à suis condiscipulis: ipse qui gratam consecratur quietem & silentium, & hoc ambibat, vt esset remotus ab omnibus negocijs: & sciens, quantum ea possit conferre ad virtutem, minimè statuit cedere: sed alium adduxit, qui esset eis viliter præfaturus: sibi autem optimè confu- luit: Ecce, dicens, liber factus est Daniel, nemini obnoxius. Ecce tempus, quod antè desiderasti. Tuum ergò persequere scopum, & viæ institutum: & quod proposuisti, perge exequi. Cùm sic ergò omnia reliquisset, & nulli animi sui arcanum aperuisset, egreditur clam è monasterio, & venit ad mandram illam, in qua erat sita columna beati Simeonis. Infra enim circa eam erat quoddam monasterium: in quo cùm totos quatuordecim dies transegisset, volebat Simeon Danieleum adhuc apud se manere: (Simile enim simili delectatur) ille autè non sustinuit, cùm alio teneretur desiderio. Desiderabat enim videre sacra loca, & interiorem quærebat solitudinem: sed viam, quæ vergit ad Palæstinam, audiens esse difficilem, & propè inuiam, vt potè quòd Sa- maritani bello inuaderent Christianos, ipse non ferens de hoc suo prompto & alaci animi studio aliquid remittere, cùm se confirmasset, & sibi mortem cõtèmnere per- suassisset, paratus erat exequi id, cuius studio tenebatur.

Eligitur p-
fectus mo-
nasterij S.
Daniel, sed
respuit pre-
fecturam.

Proficisci-
tur in terrâ
sanctam.

Cap. 8.

Reuocatur
à cepto iti-
nere.

Rom. 14.
Psal. 120.

Matt. 10.

Stulti sunt,
q. dehortan-
tur à pere-
grinatione
ad loca sa-
cra.

Cap. 9.

Simeo Sty-
lites appa-
ret Danieli.

Templû S.
Michaelis.

Cùm verò iter esset ingressus, ei in via occurrit vir quidam, cui erat ætas senis, mo- nachii vestitus: cana autem coma, & qui erat in omnibus similis Simeoni, qui erat in columna. Syra verò lingua allocutus Danieleum, & eum complexus, rogauit, quoniam iter suum dirigeret. Ille autem, Si Deo, inquit, videtur, vado ad loca sancta. Is verò excipiens: Rectè dixisti, inquit, si Deo videretur. Nunc autem certò scias, id quod est tibi propositum, non esse ex Dei sententia. Non enim audiuiti seditionem & tumultum, qui est in Palæstina? Ille verò, Audiuisti, inquit, sed in Deo confido eum mihi futurum adiutorem: & maximè quidem spero omninò fore, vt nec mali aliquid nobis omninò accideret. Sin autem aliquid tale acciderit, seu viuamus, seu moriamur, sumus Domini. Illo autem hoc propheticum proferente responsum, Nè dederis in cõtota- onem pedem tuum, & non dormitabit, qui te custodit, angelus: cùm ad hoc prom- pto & alaci animo respõdisset Daniel, dicens, omninò bonũ esse mori propter Chri- stum, id agrè ferens canus, auertit faciem, &, Non fero, dixit. Non enim permittit Deus, vt nos intempèstiuè in mortem conijciamus, & vt per vim interficiamur, pro- curemus. Ille est enim, qui dixit: Si persequantur vos ex hac ciuitate, fugite in aliam. Cùm autem concessisset sanctus obiectioni, & dixisset, Si tibi ita videretur, nihil moror reditũ: Non consulo, inquit ille, tibi, vt ab hoc cepto omninò desistas: stultus enim essem. sed si mihi credas, iubens multum valere regiones Orientales, conuersus, vade Byzantium, quæ, quòd attinet ad sanctificationem, est secunda Hierusalem: immò verò est prima. Illius enim priuilegia ei nunc à Deo data sunt. in qua multis quidem tibi licebit frui templis: multis verò sacris spectaculis: & si tibi cordi fuerit viuere in quiete & silentio, aut in superiore Thracia, aut in ipso ore Ponti, eius rei tibi erit ma- gna facultas: & Deus hac in re tuum implebit desiderium. Præterea non oportet ex- istimare te Deum quidem esse conuenturum Hierosolymis, Byzantij autem minimè. Deus enim nequaquam loco circumscribitur, o dilecte.

Hos sermones cano illo conferente cum Daniele, Sol erat in occasu: & accidit, vt diuenteret ad quoddam monasterium. Cùm audiisset autem Daniel hic esse diuer- sandum, Tu quidem, inquit senex, prior ingredere: ego autem te sequar euelligio. Existimans itaque sanctus cum virgere aliquam corporis necessitatem, portam ingres- sus, expectabat. Postquam verò ille non amplius aderat, ratus Daniel eum in aliquo alio loco diuersari, solus accedens ad Præfectum monasterij, & ad eos qui erant sub ipso fratres, honestũ dedit osculum, signum dilectionis. Deinde etiam sumpsit cibum sibi appositum. Postquam autè somni tempus esse cognouit, ei rursus assistens senex, sua debet illa facere, quæ prius dicebat, & quamprimũ proficisci Byzantium. Atque ille quidem excitatus, cogitabat quisnam is esset, & an esset homo aliquis, an vnus Angelus. Is verò erat magnus ille Simeon, qui iubebat eum frequentissimam & ci- uitatum reginam adire ciuitatem, vt hæc esset multis via ad salutem. Cùm ergò sic ei visum esset facere, neque vlli quicquam dixisset, postquam nocturna cecinit cantica, omnibus valere iussis egressus, properè contendebat Constantinopolim: & cùm in ostium Ponti esset ingressus, eum excipit templum Michaelis militiae principis, quod illic

SURI
q. ber
Kober
RVIII
5

Illic pulchrè est positum : & septem illic dies est versatus. Cum autem audiisset aliquos dicentes de alio templo, quod situm quidè erat supra id, quod dicitur Hieron : locus verò ab ijs, qui incolebant, nominabatur Philemporus : & cum accepisset in eo malos habitare spiritus, & nonnunquam submergere nauigantes, & inuadere eos qui transeunt, & malos esse vicinos accoljs, & non posse aliquem eum transmittere illisum, non manè, non meridie, non vespere, reuocans in memoriam magnum Antonii & res illius, & quam multas ille quoquè à demonibus sustinuerit tentationes, & quòd eos tandem virtute Domini omninò superauerit, & quam multos illis superatis honores sit assecutus : ipse quoquè se ad aggredienda exiit certamina : & cum uisisset eos, qui a derant ei, templum ostendere, & uenisset in atrium, medium templi ingreditur, Christi Crucem tanquam arma inferens inexpugnabilia, & simul

Crux Christi arma inexpugnabilia. Psal. 26. Cap. 10.

Atque iam quidem erat vespere, & aderat princeps tenebrarum, & iaciebantur lapides in Daniele, & sonus audiebatur, & confusa uociferatio & strepitus excitabatur. Ille autem rursus perseverans in oratione, stabat quietus. Deinde ad eos, Si aduersus me dicebat, structa constiterit acies, non timebit cor meum. Primam ergò illam noctem, & secundam, qua postea est consecuta, sic transiit. Tertia autem vidit homines magnitudine maximos, forma alienos, crudelitate, quantum licebat conijcere, carniuoros, horribiliter fridentes, & minantes Danieli, & metui admiscentes. Hæc enim defensionè, & dicentes : Quis tibi, o infelix, ut huc uenires, persuasit, quando enim nihil aliud, tempus quidem certè, quo hic fuimus, nos loci dominos utique effugit. Erex ijs alij quidè minabantur se eum in mare esse iacturos : alij autem rursus maximos lapides immittebant. Nemo verò audebat ad eum accedere propius. Quid ergo facit? Credit Domino, qui dixit hoc genus expelli solo ieiunio & precatone.

Dæmones terrere nitentur S. Daniele. Marg. Psal. 26.

Illic quidem facit, & eos minantes, atque etiam iacientes parùm aut nihil curans, primum quidè ipse quoquè contrà minabatur : tantùm enim in Christi virtute confidebat. Deinde cum eos adhuc uideret se magis impudenter gerere & tumultuari, ipse omninò despectis, obstruit omnè templi aditum, ostendens se solum uelle cum eis scitari, & nec fuga quidem egere, si ipsi irruerint : solam autem aperit fenestram, ut uideret accedentes, & ut corpore exiguum acciperet nutrimentum. Non multum intercessit temporis, & Christi quidem virtute deleta est omnis illa mala dæmonum operatio : redditus est autem uniuersus locus liber ab illorum insultibus : & deinceps liberè & sine ullis insidijs ambulabant, & mare nauigabant.

Ille uerò contemnit ineptos. Proffigat eos penitus. Cap. 11.

Huius uerò rei fama manauit in omnes partes : & licebat videre viros simul & mulieres, iuuenes & senes, pauperes & diuites, & qui habitabant circuncirca in locis finitimis, tanquam fluentum aliquod, continuo tractu ad eum ferri, & admirari, quoniam modo, ubi nupèr quidè erat exitum, illic sit salus : ubi autem dæmonum uociferatio nec illic nocet, & diu canantur ad Deum cantica. Inuidus uerò satan, & hominum inimicus, neque de se partam uictoriam, neque sancti patientiam, neque * priorem uictorie sustinens utilitatem, ad secundum aggreditur callidum commentum : & quibusdam ex ijs, qui in templo cooptati erant in clerum, tales immittit cogitationes, quales olim Iudas a duersus Christum, non bonum esse permittere homini hic habitare, quem ignoretis, unde sit. Ille autem & fama omnes ad se attrahit, & illius honor est omninò diminutio uestrorum uectigalium. Sed significate, dicebat, hæc Episcopo, & eum citò * expellit. Et fator quidem hic est : tale est autem semen. Qui uerò accepit, non ex alio noti, quam quòd hæc continuo produxerint. Cum primùm semen accepissent, fructum produxerunt : & accedunt ad Episcopum, & de sancto renuntiant. Episcopus autem Constantinopolitanus : (is erat Anatolius) Et quomodò, inquit, de homine malè dicitis, & expellere aggredimini, quem, unde sit, nescitis, neque quoniam sit eius uitæ ratio : cum contrà oporteat quidem eum illic sinere, ut, si sit qui bonus, nos quoquè faciat participes utilitatis : sin autem contrà, ipse quidem expelletur, uos uerò & ego hac in re uacabimus reprehensione. Sic illi à se ipso capiti, (Res enim est eiusmodi uitium : ipsum quidem in seipsum cadit, & à rebus

Cantica ad Deum nocturna & diurna. for. * priora. Clerici S. Daniele accitant apud Episcopum Constantinopoli.

Polipnam autem eorum insidias sic uidit malignus esse irritas, longum esset dicere, quoniam multas quidè rursus uisiones prioribus grauiores beato intulerit : quam multas

Cap. 12.

ULLS

Multis cum modis infestat facit.

* credidi, legendum videtur: aut intelligendum, ut Iacobus ait, daemones credunt, & contremiscent.

Episcopus Byzantinus S. Danielem magno afficit honore.

Cap. 13.

S. Daniel celerim sanavit Episcopum Constantinopolitani. Reddit bonum pro malo.

Viso eius.

Cap. 14.

tas autem molestias & vexationes, nunc quidem mirans se eum interempturum: nunc verò in mari submersurum: nunc autem aliquid aliud facturum eorum, quae nollet, etiam si maximè & ipse & malus eius exercitus ab ipso hæc erant passuri. Nam postquam ille surgens oravit, & audacter est locutus, dicens: Dominus Iesus Christus, in quem * credidistis & credo, ipse vos in vltimum abyssum demerferit: illi tunc acerbè ululantes, & flebiliter clamantes, & suas facies, ut videbantur, pulsantes, assimilati vespertilionibus, illo ipso hæc adspiciente sancto, egressi sunt & abiērunt. Ille autem nunquam cessans iniuriam facere, existimans quòd si eum sepè tanquam in vrbs obfidione inuaderet, tandem poterit beati spiritus & generosum animum deprimeret ac frangere: accedit ad maleficiij tertiam probationem, & aduersus eum rursus commouet priores calumniatores. Qui cum accessissent ad Episcopum, perindè ac iam maximis affectu iniurijs, sanctum vocabant maleficum, simulatoremque & deceptorem: dicebantque eius consuetudinem esse eis intolerabilem, ut qui vel solo adspetu sit molestus & importunus. Ille verò iam victus à tot vexationibus, ad se accessit Danielem: & rogat quisnam sit, & vndè, & quibusnam rebus opus habens: & postremò, quamnam in Deum tenens opinionem, in has partes venerit. Ille autè cum eius, quod est maximum & primum, nempe orthodoxæ in Christum fidei, primum meminisset, alia deindè contexit, patriam, & genus, & finem: nempe quòd eum diuina mouerit reuelatio, ut videret Byzantium, & in hæc loca veniret. Hæc cum audiisset Episcopus, assurrexit, & eum est amplexus: & eum tanquam virum reuerè diuinum honorauit. Atque hæc quidem sic rectè gesta fuerant à magno Daniele. Fieri autem omninò non poterat, ut qui Christi vitæ institutum susceperat, non etiam eius vitæ agendæ ordinem pro viribus videretur imitari. Quomodò ergò eius Dominus cum tentationibus signa videtur inchoasse, ità hic quoque, nisi quatenus ille hunc mouebat, & hic illius virtute faciebat miracula.

Non multi dies præterierunt, & vehemens morbus inuadit Patriarcham: qui etiam efficit, ut is fieret sancto supplex, & eum continuò accerferet, ut pro ipso Christum rogaret, ut laboranti opem ferret. Cum is autem solùm genua flexisset ad orationem, adfuit Christus exaudiens, propemodùm anteuerrens petitionem: conualuitque & sanus euasit Patriarcha. Et sic quidem miraculum: non magis autem est admirandum propter curationem, quam propter benignitatem in curatione. Nam postquam eum sanauit, petijt mercedem sanationis: ea verò erat, ut ijs, qui calumniati fuerant, remitteretur debitum. Pontifex autem ei libenter concessit petitionem: & Quomodò enim, inquit, non remittam, quibus parum abest, quin etiam agam gratias, quòd effecerint, ut te viderem, qui mihi dedisti salutem, & fuerunt causa, ut tu ad nos venires? Cum autem apud eum & monasterij, & donorum, & ut cum eo perpetuò esset, meminisset: Si vis me, inquit ille magnus, magno studio prosequi, sine me ea facere, quæ Deo & mihi videntur. Et sic ad templum missus cum magno & præclaro comitatu, eum eadem fecisset quæ prius, & aditum obstruxisset, per paruum quoddam foramen colloquebatur cum ijs, qui accedebant. Nouem interim anni præterierant, & eum ad vitæ perfectiorem vocans prouidentia, apertè ostendit futura. Cum enim fuisset in ecclasi, videt columnam nubis, & ea admodùm sublimè erat sublata, & ex aduerso eius pendebat in aère: & admirabilis Simeon stabat super caput columnæ. Simul autem cum eo duo adstabant adolescentes: eratque eis vestis clara & resurgens. Desupèr verò ex capite columnæ audit vocem dicentem: Huc ad me ascende Daniel. Cum is autem respondisset, Et quomodò poterò ego, Domine, in tantam extollit altitudinem? iussit Simeon ijs, qui cum ipso erant, adolescentibus, ut descenderent, & assumptum ad se deducerent. Qui cum imperata fecissent, eum tollebant, & prope ipsum statuunt. Ille autem eum statim amplexus, simul in caelum eum tollebat, & magna voce clamabat: Esto fortis, Daniel: te strenuum ac robustum præbe, & sta pulchrè ac generosè. Postquam verò vox admodùm clara cum circumsonabat, (visa est enim terribilis, & tonitruui similis) Daniel, cui percussæ & conturbatæ erant aures, ex somnio quo dammodò ad se redijt.

Hoc futurum eius vitæ institutum, Simeonis instituto conueniens, prius significauit, & quòd oportebat eum & columnam ascendere, & transire ad locum, columna longè excelsiorè. Sic sententia & voluntate omnipotentis, ab eo effecta sunt omnia, & ad eum paulopòst missa est pellis ouilla ab Elia, ad eum, inquam, qui moribus erat Elisco similis. Sic autè missa est. A Simeone ad Imperatorem missus quidem erat Sergius,

SURI
gber
Kobler
RVIII
5

gibus, eius discipulus, ad eum deferens donum, omnia mala depellens, nempe tegmen quod habebat in capite. solent autem id vocare cucullam. Cum autem Imperator haberet animum alijs intentum, & esset in curijs publicis occupatus, Deo hæc omnia providente & dispensante, hic, quem diximus, Sergius statuit navigare & redire: & contendebat pervenire ad monasterium, quod nominant Accemetorū, id est, non dormientium. Cum ergo ipse revertens cum quibusdā alijs accessisset prope locum Danielis, statim tanquam signo dato, beatus erat in ore omnium: Et alij quidem mimerant eius tolerantia, alij autem precum, alij verò curationū; alij verò, quod manducaret locum, qui possidebatur à demonibus: & nunc quidem qui sunt in mari, sine periculo navigant: illæsi autem iter obeunt ij, qui sunt in via pedites. Hæc intelligit Sergius, cui commissum fuerat donum preciosissimum: & cum eius desiderio motus fuisset animus, rogat quisnam hic sit, & ubi, & an liceat eum convenire. Illi verò & locum alacriter ostenderunt, & cum in terram appulisset, ipsi accedunt ad sanctum, & vultu cum eis Sergius. Qui cum benignè admodum beatum salutasset, alia quidē ipse exponit, Simeonis, inquam, hinc decessum, & quod ab ipso donum ferret ad Imperatorem, dicens Danieli, id ad eum potius esse missum, quàm ad illum, ad quem ipse id mitti opinaretur. Alia autem rursus audit à Daniele, quæ ei Deus significavit de Simeone, & de vita, eius vitæ instituto congruenter agenda. Quæ quidem cum audisset Sergius, sacrum statim donum eiiciens, id donat Danieli, à patre Simeone dicens miserere ad patrem Danielem. Et hæc quidem sic fiebant.

Monasteriū non dormientium.

Deus autem rursus consuetâ faciens, incitabat Danielem visione quadam diuini. Cap. 15. Actor. 9. Vifo non Danieli, sed potius ab abbati Danieli: Expletum est tempus tuæ in templo habitationis. Adesto deinceps, & ad maiora parare certamina. Cum ergo ei Sergius diuinam aperuisset visionem, quoniam is statuerat non repugnare omnibus nutibus omnipotentis, & alioquin priori quoque visioni secunda consentiebat: & præterea Simeonis etiam indumentum erat artha talis vitæ degendæ, mittitur Sergius, vt disceret loca magis solitaria, quæ illic sunt, vbi oporteat ponere columnam, & aptum ad agendam vitam in quiete & silentio. Qui cum partes quasdam fastigij montis pulchrè esset perscrutatus, postquam venisset in illum locum, in quo oportebat stare columnam, tu Deus omnium hoc quoque ostendis. Videt ergo protinùs dictus Sergius albam columnam: quæ alas frequenter expandens, & parùm rursus subuolans, iterum decidebat. Adhæsus ergo eam esse captam & victam laqueis, ad eam festinat, & contendit eam capere manibus. Illa verò cum statim euolasset, ne oculis quidem poterat apprehendi. Cum tam evidens accepisset signū statuedæ columnæ, & ipse quoque satis intellexisset, quàm esset aptus locus, descendit ad sanctum, & omnia sigillatim renuntiat cum ea, quam viderat, visione. Ille autem & lætatus est, cum audiisset, & ad locum venire cupiebat. Dat verò Marcus quidē ei amicus & aliqui familiaris columnam. Cum autem factus esset is quoque, qui solet vocari modius, & capiti colūna fuisset adparatus, iubet circa mediam noctem perforari sibi templi parietem: & ita, omnes lateas, ascendit. Dein dè etiam cum gaudio concipit preces, quæ ita habebant: Gloria S. Danieli ascendit in columnam, Domine, quòd te solo fretus hanc ascendo columnam, & hoc certamen subeo. Accipe meū propositum: confirma me ad cursum: ceptum meū absolue. Sic beatissime non spiritu solum esse celestis, sed etiam, quòd eius fieri poterat, corpore esse contentebat: & deceterò solus erat in columna, seipsum collocans in cæli & terræ confinio: ab hac quidem recedens carne & spiritu, ad illud autem contendens. Hæc autem non poterat inuidus ferre oculus: neque patri inuidiæ erant illa tolerabilia. Sed cum loci dominus ad horum venisset cognitionem, (erat autem illi nomen Gennadius, & aduersus sanctum virum furore percitus, (causa autem prætexebatur, quòd eam posuisset voluntate illius) Imperatori quidem renunciat id, quod factum fuerat. Renunciat autem etiam Gennadio. (is enim constitutus fuerat Episcopus Constantinopolitani post decessum Anatolij.) Atque ab Imperatore quidem dicens non sum exauditus: Episcopus verò inuidia motus, seu ei qui rogaret concedens, non solus consuebat sanctum è columna deiciendum, sed etiam poenæ subijciendum. illo.

Redie

ULLS

Cap. 15. Actor. 9.

Vifo non Danieli, sed potius ab abbati Danieli: Expletum est tempus tuæ in templo habitationis. Adesto deinceps, & ad maiora parare certamina. Cum ergo ei Sergius diuinam aperuisset visionem, quoniam is statuerat non repugnare omnibus nutibus omnipotentis, & alioquin priori quoque visioni secunda consentiebat: & præterea Simeonis etiam indumentum erat artha talis vitæ degendæ, mittitur Sergius, vt disceret loca magis solitaria, quæ illic sunt, vbi oporteat ponere columnam, & aptum ad agendam vitam in quiete & silentio. Qui cum partes quasdam fastigij montis pulchrè esset perscrutatus, postquam venisset in illum locum, in quo oportebat stare columnam, tu Deus omnium hoc quoque ostendis. Videt ergo protinùs dictus Sergius albam columnam: quæ alas frequenter expandens, & parùm rursus subuolans, iterum decidebat. Adhæsus ergo eam esse captam & victam laqueis, ad eam festinat, & contendit eam capere manibus. Illa verò cum statim euolasset, ne oculis quidem poterat apprehendi. Cum tam evidens accepisset signū statuedæ columnæ, & ipse quoque satis intellexisset, quàm esset aptus locus, descendit ad sanctum, & omnia sigillatim renuntiat cum ea, quam viderat, visione. Ille autem & lætatus est, cum audiisset, & ad locum venire cupiebat. Dat verò Marcus quidē ei amicus & aliqui familiaris columnam. Cum autem factus esset is quoque, qui solet vocari modius, & capiti colūna fuisset adparatus, iubet circa mediam noctem perforari sibi templi parietem: & ita, omnes lateas, ascendit. Dein dè etiam cum gaudio concipit preces, quæ ita habebant: Gloria S. Danieli ascendit in columnam, Domine, quòd te solo fretus hanc ascendo columnam, & hoc certamen subeo. Accipe meū propositum: confirma me ad cursum: ceptum meū absolue. Sic beatissime non spiritu solum esse celestis, sed etiam, quòd eius fieri poterat, corpore esse contentebat: & deceterò solus erat in columna, seipsum collocans in cæli & terræ confinio: ab hac quidem recedens carne & spiritu, ad illud autem contendens. Hæc autem non poterat inuidus ferre oculus: neque patri inuidiæ erant illa tolerabilia. Sed cum loci dominus ad horum venisset cognitionem, (erat autem illi nomen Gennadius, & aduersus sanctum virum furore percitus, (causa autem prætexebatur, quòd eam posuisset voluntate illius) Imperatori quidem renunciat id, quod factum fuerat. Renunciat autem etiam Gennadio. (is enim constitutus fuerat Episcopus Constantinopolitani post decessum Anatolij.) Atque ab Imperatore quidem dicens non sum exauditus: Episcopus verò inuidia motus, seu ei qui rogaret concedens, non solus consuebat sanctum è columna deiciendum, sed etiam poenæ subijciendum. illo.

Alia eius visio.

S. Daniel ascendit in columnam.

Cap. 16.

Gennadius Episcopus Constantinopolitani post decessum Anatolij.

*Psal. 67.
Deus eum
mirè tue-
tur.*

Redit ergò Gelasius totus irà percitus, alios quoquè multos secum assumens, & è columna sanctū volens detrahere. Sed qui semper in sanctis suis est admirabilis Dominus, qualia nunc quoquè fecit, illum audacter insultantem reprimens, & eius seruum, qui erat occultus, gloriosum efficiens. Nam cum esset maxima serenitas, essetque aer purus & limpidus, nubes repente concurrerunt, & orta est caligo, & vehemens pluuia & grando deorsum ferebatur. Tantusque erat eius impetus, & tam ingentes minæ iræ supernæ, vt etiam vitium caderent folia & pampini, non solum fructus. erat enim tunc tempus vindemiæ. Sed nec hæc quidem reprimebant amentis stultitiam. Sed cum non multum abfuisset, quin ille periret, ne sic quidem discebat sapere, & se moderatè gerere: neque volebat scire, quanta superna gratia locupletatus esset Daniel. Sed anhelans, & madefactus, cum ijs qui circa eum erant, aggressus, indignabatur, minabatur, clamabat, & deicere sanctum aggrediebatur.

Cap. 17.

Sed postquam qui cum eo erant, ei quæ erant optima, suggesserunt, dicentes nec esse columnam agro propinquam, & hinc ei nullam futuram molestiam: immò verò eum percepturum fructum multarum orationum, & ei futurum valdè vtilem, cum sit bonus vicinus: Postquam hæc dixerunt, persuaserunt. & tunc quidem iussit descendere, pudore, vt arbitror, motus propter eos, qui aderant, nè videretur frustra venisse: postea autem ei rursus pollicebatur ascensum: & cum rursus ascendisset, quantum voluisset, mansurum. Cum autem, columnæ ad motis scalis, sanctus descenderet, & iam in sexto gradu pedem figeret, eum qui erat inflexibilis, cepit misericordia, dum illos videret pedes ranquam alias columnas: quos per totas noctes & dies stationes reddiderant tumidos & ulceratos, & vulneribus plenos. Quæ ille cum stupore contemplatus, & sanctum adiurauit, vt rursus rediret, & audacis sui cepti petijt veniam. Postea verò ei quoquè columnam posuit excelsoiorem, & crassitudine validiorem, basi que & cæteris magnificentiorem, & de illius patientia & tolerantia Imperatorem reddidit certiorum. Atque hæc quidem sufficerent, quæ sunt plurima & maxima, ad sancti vitam ostendam, & gratiam, quam ipse à Deo erat ascetus. Oratio autem hæc parua esse considerans, & ranquam elementa ac principia, quæ sunt his longè maiora, properat declarare.

En voluntarium sancti viri martyrium in columnæ statione.

Cap. 18.

Venit paulopòst quidam ad sanctum, Thrax quidem genere, ætate autem senex, qui ex scribendis contractibus sibi victum parabat: *νομιστός*, id est legis penitum, vocant Græci. Is filium ferens vnigenam, qui à maligno detinebatur spiritu, cum eum posuisset ad columnam, & ei lachrymæ stuebant ex oculis, & adiunxit verba, lachrymis magis miserabilia. Vide enim, quam multas fletus habebat occasiones: naturam, canitiem, filij adolescentiam, quod propter eum solum laboraret, quod longè esset profectus, & magni itineris labores esset perpeffus, idque cum esset puer dæmoniacus, & tanta esset eius vexatio & immoderatio. Et cum postremò addidisset, esse iam tricesimum diem, ex quo nomen illius malignus clamaret spiritus: eius animus, qui faciliè mouebatur misericordia, ipsius statim est misertus. Quidni enim misericordia mouendus erat Christi discipulus? Si tu ergò, inquit, credis fore, vt per me sanetur tuus filius, dabitur tibi secundum fidem tuam. & simul eum iussit potari oleo à sanctis, qui illic erant. Quod cum factum esset, statim quidem eum humili iacit sæuum dæmonium, eumque valdè laniat ac lacerat. Deindè magna voce cum luctu clamans, Egre dior heu, inquit, egredior. Cum dies iam adesset octauus, vbi dæmoniacus nigrum & concretum eum muisset sanguinem, gloriosi patris sanatus est precibus, & sanus & rectè se habens, suo patri est traditus. Ille autem cum accepisset filium, lingua quidem vtebatur ad agendas gratias: lachrymis verò, ad lætitiã. Sunt enim etiam lætitiæ lachrymæ, quando summam animi ægritudinem summæ excipientes lætitiæ, nubem quæ premebat, protinus depulerint, & naturali fluxione lachrymarum vtebatur: sed etiam cum voluptate. Sic puer non solum curatur à malo dæmone: sed etiam continuo armatur aduersus dæmones, cum pater post curationem eum Deo consecrasset, & vt monasticum amictum & vitam susciperet, esse cisset, & medico corporis eum tradidisset, & rogasset, vt esset etiam medicus animæ: qui etiam purus ad purum accessit, omni mundanæ vitæ relicta vanitate. Hoc quidem fuit vnum eiusmodi: alterum autem, eo non inferius.

Curat dæmoniacum.

Is curatus, monachi habitum & vitam amplectitur.
Cap. 19.

Cuidam Cyro, qui prius quidè fuit Præses, postea autem ascendit etiam ad sedem Episcopalem ciuitatis in Phrygia, cui nomen erat Coryaium, & ab illo postea discerferat propter quandam motam aduersus eum calumniam, erat filia nomine Alexandria.

SURI
aber
Kobler
RVIII
5

ditia. Ea eodem modo erat affecta, quo ille quem prius diximus, & grauiter vexabatur à demone. Eius ergò pater, cum sanctus ei venisset in mentem, ad ipsum ducit filiam, naturali benevolentia alium commiscens ardorem, nempè fidei. Simul atquè ergò sancti manus eius capiti fuerunt impostæ, fugatus est spiritus: & quæ laborabat, statim conspicua est sana. Porro autem huic quoquè miraculo fuit alterū coniunctum. Iam enim Cyrus sancto valdè confidens, eius utebatur gratia. Vndè etiam vxorem eius, cui suorum agrorum fuerat mandata cura, quæ ipsa quoquè erat dæmoniaca, dedit ad ipsum. Neque eum sua sefellit fiducia: sed ea quoquè cum filia mundata fuit à vitio demonis. Pro quibus is vtrique magnas ei habens & agens gratias, (erat enim vir doctus, & humanis literis eruditus) in posita illic columna epigramma postea insculpsit, quod sic habet: Hic stat vir, qui vndique impetitur, & ventos non timet: Ambrósio autem vititur alimento, & siti experte sanguinis: Actis verò radicibus, fundamentum est experta nuptias. Sed hæc quidem sic.

Mandisim-
positione
sanat dæ-
moniacam.

Deinceps verò erat quidè dies, omnium dierum præcipuus. Vir autem quidam ex his, qui prope Euxinum pontum habitabant, venit afferens filiū, qui ipse quoquè possidebatur quidè à demone: sed erat alioqui & surdus & mutus, & qualem curasse Chrittum docent Euangelia. Cum autem columnæ iam appropinquarent filius cum patre, excurrens puerum demon, & auellens eum ab ijs, qui ipsum tenebant, impulit eum ad scalas, quæ tunc quidem fuerant ad motæ columnæ: & ille quidem protinus ascendebat scilas: sanctus verò desuper adspiciens, Deū rogabat. Quomodo enim non à demone è scalis proiectus, fuisset contractus, nisi is retinuisset dæmonem precatione? Non ergò ei manus imposuit, neque fecit, quæ alijs facere consueuerat: sed illi quidem precabatur superius: puer autem cum esset adhuc inferius, & ad medias scilas non dum peruenisset, sanitatem est affecturus. Cum vnus tantum fecero mentem, aliorum suo tempore meminero.

Cap. 20.

Mar. 7.

Liberat pu-
erum à dæ-
mone.

Magnus Leo, qui Romanum quidem regebat imperium: naturam autem regere non poterat, sed proles ei deerat mascula, quid facit? Confugit ad Deum omnium Dominum, apud ipsum Daniele vsus intercessore. Ille verò paruit, & anno sequenti pariter esse vxorem protinus significauit. Res ergò, vt dixerat, successit, & natura celsi precibus, non solam ad hoc, vt daret filium: sed ad hoc etiam, vt daret illo tempore, quo sancti os diuinum prædixerat. Sic ille non solum erat filius precationis: sed etiam per preces dabat alijs, vt haberent filios. Idcirco eum remunerans Imperator, tunc columnæ ei iecit fundamentum.

Cap. 21.

Leoni Im-
perat. prole
imperat
precibus.

Cum fama ergo sanctū vbiquè prædicaret, ad eum venit etiā Imperatrix Eudocia, quæ nuper seruata ex Africa: & magnam quidè ei reuerentiam, multum autem tribuens honorem, & rogans ipsum, vt de columna quidè descenderet, ad sua verò loca veniret, & ea habitaret: Sunt autè, dicebat ea, mihi multa, & simul quidè amica silentia, quæ possint aliā præbere consolationem. Ille verò bonam eius mentè accipiens laudans, statuit non trā migrare, sed in eo loco perseverare, in quo fuerat à Christo placatus: & virtutis radices in eo agere, & fructum conuenientè dare suo tempore.

Cap. 22.
Eudocia
Imperatrix
venit ad
eum.

Cum hæc & alia dixisset eiusmodi, & benedictione eā impertijisset, emitit. Tūc autem iussit ad columnā Gelasij, & simul cum columna (erat enim excelsior) ei quoq; aucta virtus: & vitè institutum aggressus est excelsius. Non erant autè futura hæc tolerationem tentationū: vsus est verò ministris hæreticis, qui erant Byzantij. Isti cum quantum sumpsissent mulierem ex meretricibus, quæ erat quidè genere Asiana, ei autem erat nomē Basiana: cum nauigasset verò Byzantiū, improbum, pròh dolor, quæstum dedit suo corpore. Eam cum verbis decepissent, & promissa pecunia, totam ad id nos volebant, incitassent, efficiunt vt vadat ad sanctum, & vel illum, vel vnū ex suis discipulis, ad amorè illiciti, & ad foedā prouocet libidinem. Proficiscitur ergò impudica pudicū, impura anima ad mundam, comitum secum ducens multitudinem, ornata externa vtens specie, & libidinosis gestibus, aureoque amictu & alio interornatu, arbitrata se allecturam & inescaturam illos oculos, qui nihil terrenum, materia concretum dilexerunt. Manens autem in quodam agro, qui erat ex aduerso columnæ, & mandræ rationis comportum pecorum huius egregij pastoris Dactylis simulabat se ægrotare: vt, si fieri posset, vel ipsi quidem sancto ægrotationis animi causa effet: sin minus, illius saltem discipulis afferret perniciem.

Vide mali-
gnitatem
hæreticorū.

Cum

ULLS

Cap. 23.

Impudens
forti incre-
dibilia fin-
git de illo.

Vltio cele-
stis perfe-
quitur sce-
minā men-
dagem.

Mat. 18. & 5.

Oleo san-
cto duplicē
pellit mor-
bum.

Cap. 24.

Predicit
cladē immi-
nente Con-
stantinopo-
li.

Cap. 25.

Obserua q̄
hic dicitur
de presbyte-
ri ordinati-
one.

Cum autem postquam longo tempore mansisset, inane & irritum erat callidum eius coeptum, descendit quidem ad eos, qui miserant: dicit verò execranda, & ea mentitur de sancto, quod non solum magno illi nunquam in mentem venerunt, (hoc enim ne qui valde quidem à mente discessit, crediderit) sed nec vlli ex illius discipulis. multum quidem abest. Hæc autem erant: Mei amore, dicebat, valde quidem captus erat Daniel: animo verò telum acceperat: & tandem cum iussisset suis discipulis, vt me sursum ad ipsum per scalas deducerent: ego autem, inquit, passus non essem, me occidendi consilium ceperunt, vt hæc latèret intemperantia. Et ecce vix manus eorum effugiens, mihi fuga consului. Sic mentiente Manade, & ea dicente, quæ probari non poterant, hæc verba illi attendentes, arripuerunt perinde ac verissima, (Quæ enim volebant, ea etiam vera putabantur) & ea ad alios transmittabant. Verum enim verò hic quoque erat idem Deus, & iustitia, quæ neque potest vitari, nec obliuioni mandari. Quid ergo accidit? & quomodo hæc dispensantur? Malus spiritus statim mittitur ad malam & mendacem feminam, & inuitus inuitam cogit effari fraudem hæreticorum in illam, & suum rursus mendacium & machinationem. Cum eam ergo accepissent ciues, & ad sanctum duxissent, rogabant sanctum vt curaret. Ille autem verus Christi discipulus, qui dixit septuagesies septies oportere fratribus remittere debita, & diligere inimicos, ambo simul præcepta vna executus est actione: illud quidem, condonando iniuriam: hoc verò, miserendo calamitatis: immò verò eam plenè erigendo, & sanitati restituendo. Nam cum oratione vsus, eam oleo sanctorum tanquam saluari aliquo potasset medicamento, malum quidem spiritum, tanquam aliquid venenatum, statim expellit: eam autem, quæ laborabat, suis sanam reddit. Quæ etiam illius complexa columnam, magnas quidem agens gratias, & deinceps multa Deo promittens, vt quæ duplicem morbum effugisset: non solum eum, qui apparebat, & damnum afferebat rei, quæ videbatur: sed multo magis eum, qui latebat, eratque voluntarius, & sua sponte susceptus, & animam immortalem punire poterat immortaliter.

Non solum autem morbum, qui modò inciderat, poterat curare sanctus: sed etiã ritum bonorum medicorum, & futurum nosse, & quod erat euenturum, propheticè & videre & dicere certissima poterat coniectura. Magnam quidem certè vrbem magnas adorturas esse minas, cum à superis accepisset reuelationem, eam Episcopo significat Gennadio, iubens contentiore vt precatione. Quinetiam Imperatori Leoni prædicit similia, & bis in hebdomada iubet communes fieri supplicationes. Sic enim eis pollicetur iram Dei futuram mitiorem. Atque ij quidem sancti præceptis contemptui habitis, erant ipsa intellectu experientia, ea quæ multitudo peccatorum effecit, vt ad effectum deducerentur. Procedens autem id declarabit oratio. Quoniam autem diuini quoque agni sacrificatorem oportebat esse Daniele, qui iam ei prius sacrificauerat & corpus & animam, è superis quidem mouet Imperatorem spiritus: mouet autem Gennadium quoque Imperator, & ad eum scribit, vt acceptis multis ex ecclesia, veniat ad magnum Daniele, & eum consummet ordine sacerdotali. Cum is verò hæc fecisset, qui præuidendi quidem futura magnam habebat potestatem, primum quidem spiritu præcognoscit futurum ad se aduentum: Deinde cum ille iam venisset ad columnam, dixit se iam pridem desiderasse ad eum ascendere: sed curas prohibuisse ecclesiasticas, nè finem imponeret suo desiderio: nunc autem venire, vt & ipsum videret, eius quæ precibus frueretur & sermonibus. Rogabat verò, vt scalam quoque adhiberentur. Frustrà, inquit ei prædicendi magna vi præditus Daniel, hunc laborem vt susciperes, procurauit, qui te ad nos mouit. Hoc simul & stuporem & meritum affert sacerdoti: Stuporem quidem, quoniam modo sic eius cognouit aduentum: timorem autem, quòd mens eius magno erat Danieli manifesta. Neque enim, nisi coactus fuisset ab Imperatore, ad eum vnquam venire annuisset.

Cum autem & Episcopus, & qui sequebantur Episcopum, multum rogauissent, vt admouerentur scalam, & ad eum ascenderet: prohibebat verò inuictus Daniel: imminebat autem iam Sol medijs eorum capitibus, calidis eos feriens radijs, & videbat Episcopus multitudinem siti & æstu torrerì, iubet inferiùs quidem Archidiacono preces dicere consuetas. Ipse autem cum esset precatus, ordinat magnum Daniele etiam non præsentem, presbyterum, & simul multitudo de eo, qui erat verè dignus, clamabat, Dignus. Cum sic Patriarcha Gennadius Daniele nominasset sacerdotem, & ecce dixisset, & tibi populus iustam de more propterea emisit vocem, & Deus desuper tibi per me manum imposuit: & omnia, vt semel dicam, suscepisti signa sacerdotij.

SURI
gber
Mover
RVIII
5

facerdotij. Restat ergo, vt scalæ admoueantur columna, vt sis etiam sacri particeps sacrificij, & Deo vocanti omnino cedas. Tunc cum beatus cognouisset Daniel hæc non fieri sine Dei numine, sed ei quoque grata esse & accepta, quæ facta sunt, iubet poni scalas, & caelestem margaritam, diuinam, inquam, communionem, & dat & accipit. Deinde cum etiã fecisset alia omnia, quæ solent fieri à sacerdotibus, & precatus esset pro multitudine, eos dimisit lætantes simul & admirantes: partim quidem propter præscientiam & verè laudabilem timiditatem: partim autem, quod vix quidem, perhaudetur tamè ipse quidem accipere sacerdotium, illis verò præbere preces & benedictionem. Hæc Imperatori quoque significantur, & simili eum replent lætitia & admiratione.

Cum non ergo ingentes, qui sunt imperij proprii, sumpsisset spiritus, sed didicisset quantum sit virtus imperio præstantior, ipse quoque ad eum ascendit, & perinde à si regium factum & supercilium reliquisset inferius, & se exuisset, se quidem humili prostermit: tangit autem sacros illius pedes, quasi hæc faciendo magis honoraretur, quam quod esset Imperator. Quos cum tetigisset, impletur admiratione, sicut prius Gelasius. erant enim illi pedes valde tumentes, & omnino scatentes vlcibus: eratque simul horribile & miserabile illos videre & tangere. Tunc ergo Imperator domat eum basi geminarum columnarum, quas ipse posuit, duplicem eam columnam nominans. Quam ascendens lætatur Daniel. Nam & illa erat sublimior altitudo. Hæc etiam extendebatur ad exercitationem, æstate quidè, ardentius eum sole frangente: hyeme autem, aère frigidius. Cum verò & vis ventorum, niuisque & grandinis vehementer impeteret, & violentiam ostenderent minimè tolerabilem, cetera multa consequentur miracula: quæ quidem mihi, vitanti prolixitatem orationis non sunt omnia dictu facilia: sed solum, quæ sunt præcipua, vt sum pollicitus. Quod autem nec si velim quidem, possum præterire, hoc nunc, quantum poterò à sequi oratione, conabor narrare.

Imprimè quidem principium habebat anni ambitus, & mensis instabat, quem Romani vocant Septembrem, in quo magni martyris Mamantis festum celebrant. Vespere ergo, quando festum à pijs præparatur, & tota nocte agitur vigilia, finè accipit mensis Danielis prophetia: & repente in maxima & regia ciuitate incipit incendium, quod vsque ad eodè est excitatum, & ad eodè inualuit, vt ferè vniuersam cõtrierit ciuitatem. Nam cepit quidem à muro, qui est propter mare, què etiam nominant nauale: peruenit autem vsque ad forum Constantini, & pertigit ad portum Iuliani, quasi mediam circumfuit ciuitatem. Quo in loco & comprehensa sunt vniuersa corpora: quæcunque vero fuere comprehensa, facile perièrunt: & sic passus ignis, in maximam creuit flammam: eratque malum inexpugnabile: quippè cum quicquid ad opem ferendam strèberetur, argueretur nihil proficere. Quapropter multas quidem domos, multas autem templa, virorumque & mulierum proserpsit depascens multitudinem: multos verò, partibus & membris corporis, quæ inuaserat ignis, statim mutilabantur: erantque semiustulati, & media parte cæsi: miserabiliores ijs, qui omnino cum suis præterant. Erat ergo periculum, nè, quod vulgò celebratur orbis terræ miraculum, Constantini, inquam, ciuitas, cerneretur pati similia incendio Sodomorum. Vix eundem, vt in tanto malo, eis venit in mentem sancti Danielis prædictio, & credunt fore, vt illius solum precibus malum vincatur. Hinc factum est, vt ad eum magna celeritate current, ille quidem pecuniæ deflexus priuationem: hic seruorum, alius domus, alius amicorum: & hic quidem cognatorum, ille verò vxoris & suorum filiorum, alius autem omnium facultatum. Propter quæ sanctum tanto dolore affecere, & prædicente, malum poenitentia vitare non curarint: vt qui in patiendo solent fieri Ninuiter, non etiam in poenitendo. Hæc dicens, illis quidem sic suadebat ut gerere orationis & ieiunij. Quinetiam ipse quoque manus in cælum tollens, implorabat auxilium: & post orationem, cum eis dixisset finem calamitatis, exiit. Post septem, inquit, dies cessabunt minæ ignis. Sic ille dixit, & res est conuersa. Septimo enim die non erat amplius ignis. Tunc & alios, & eos qui gerebant magistratus, quinetiam ipsum Imperatorem incessit metus: & secum assumpta Imperatoris, fit supplex beato Danieli, pro eo quidem, quod præterierat, misericordiam: securitatem autem in futurum postulans.

Aque iam quidem post autumnalem conuersionem mutato tempore erat hyems, Cap. 28.
LIII & hy-

ULS

Cap. 26.

Imperator
ad eius pedes
se abijcit.

Cap. 27.

Festum S. Ma
mantis.
Eius festi
vigilia.Constanti-
nopolis ar-
det.

Gen. 19.

Ionæ 3.

Vir sanctus
hortatur
Constanti-
nopolita-
nos ad ora-
tionem &
ieiunium.

Cap. 28.

Vide quantu- & hyems maior, quam ut eam possit explicare oratio, quæ tamen superabatur ab in-
 ra partur uicto an- uicco generosi animo. Cadebant autem imbres plurimi, & vëtorum erat procella
 mo. vehemens. Venti verò etiam inter se agitabant seditionem, & multi simul spirabant,
 & ad eò violenti & immanes, ut ferreas anfas columnarum, quæ duas columnas inter
 se committebant & coniungebant, & Danielem in alto ferebant, violenter auelle-
 rent: ille autem in parua sola contineretur columnella, quæ inter eas erat iniecta. Si-
 mul ergo & procella irruerat, & conuassabantur columnæ: & iustus supernè, tan-
 quam ramus arboris, huc & illuc circumferebatur, & flatu circumagebatur. Inferius
 autem vociferabantur discipuli lachrymantes: & in illum solum conuertebant ocu-
 los, & vna eis erat acerba expectatio, patris eorum priuatio. Sed non itidem lababat
 spes Danielis in Dominum: sed super hanc firmam petram fundatus beatus, nemini
 quicquam loquens, neque si hoc euenerit pertimescens, (Quid enim ei graue erat
 mori, cui hinc manere, Dauidi congruenter, erat carcer?) perseuerabat mentem sur-
 sum erigere, & orare. Clamauit ergo iustus, & Dominus statim exaudiuit eum, & de-
 super è cælo, sicut è nauis prius, ventos increpat, & repente tranquillitas fuit & serenitas.
 Et ventorum quidem res ita habuit.

Virtus ora-
 tionis eius.

Psal. 141.

Matt. 8.

Cap. 29.

Ingens Im-
 peratoris
 periculum.

S. Daniel
 eum liberat
 precibus
 suis.

Cap. 30.

Arrianum
 liberat ab
 hæresi.

Literæ Im-
 peratoris
 ad eum.

Cap. 31.

En quatum
 ei dederunt
 etiã Reges.

Cum autem non spiritus solum, sed etiam quosdam ex ijs, qui Arriana laborabant
 infania, coerceri oporteret à perturbatione: hoc quoque prudentissimè, ut consu-
 uerat, per illum prouideretur. Et videte, quam vario uti consilio & multiplici dispen-
 satione, & alia per alia contexere sæpè scit prouidentia. Nouerat Imperator, quæ iu-
 sto Danieli acciderant: & contendit ad videndam columnam, partim quidem pec-
 nas sumpturus de ijs, qui anfas non effecerant firmas & validas: partim verò, ut eas
 tuto deceret committeret. Sed illos quidem magni Danielis mansuetudo eripit à
 minis Imperatoris, mortem eis minantis. Descendenti autem de monte Imperatori
 non paruum accidit periculum. Nam cum quidam metus equum fortè fortuna per-
 turbasset, quem ipse ascenderat, isque conterritus, pedes erexisset anteriores, supi-
 nus quidem statim humi iacebat equus, supinus autem etiam cum eo imperator: id
 verò, quod antè stabat super sellam regiam, frontem contriuit Imperatori, & quæ
 erat in capite, coronam procul expellit. Quo tempore contingit, eas, quæ erant in
 ipsa, margaritas, aliam aliò, dispergi. Sed Daniel quoque cum oratione præuenisset
 malignum, à mala morte seruat Imperatorem: & sic reuersus fuit sine periculo. Sed
 hoc in loco est caput narrationis, & quomodo nouit prouidentia admirabili uti con-
 silio & dispensatione.

Equis Imperatoris, aut, ut eum vulgaris & consæta lingua vocat, Comes equo-
 rum, omni quidem anteriori tempore laborabat nefaria Arrij infania. Tunc autem
 & Imperatoris timens periculum, & nè, quod acciderat, ei iram conciliaret, cursu ven-
 nit ad sanctum. Ille verò non solum eum metu ab Imperatore, sed etiam mala est
 pollicitus se esse liberaturum opinione, quæ est quouis alio periculo grauior. Hæc
 audiuit Equis, & cum mitibus ac placidis eius suasionibus opinionem Arrij abiuraf-
 set, ea sentit, quæ Orthodoxi. Atque sanctus quidem scribit ad Imperatorem, quòd
 & Iordanes, abnegata deceptione, in rectis incedit dogmatibus: & quòd vel propter
 hoc ipsum est iustissimus: quineriam huc ad me venit, ut à te veniam consequeretur.
 Ille autem contrà rescribit: Periculi quidem mei causa non alius fuit, quam ipse mi-
 hi, qui sic ausus sim ascendere ante tuos oculos, & non pedes procul abij à sacra co-
 lumnâ. Hoc autem deinceps diligenter cauebo. Iordani verò non modò non ira-
 scor, ut etiam valde later, quòd meus ex equo casus, ei causa fuerit, ut, qui iacebat,
 surgeret. Deceret autem tanta erat Imperatoris in sanctum reuerentia, ut non
 solum ipse honoraret eum ijs, quæ oportebat: sed etiam alijs eum, tanquam rem cæ-
 lestem, ostenderet.

Itaque cum paulopost contigisset, Regem Lazorum venire ad Imperatorem Ro-
 manorum, causa faciendi fœderis, alijs quidem prætermisissis, eum verò accipiens &
 ducens ad sanctum: Hoc est, inquit, mei imperij miraculum. Ille autem vsque ad eò
 obstupuit, eius videns tolerantiam atque fortitudinem, ut non solum sanctum, sed
 etiam columnâ, in qua erat positus, cum lachrymis adorans, multas voces emitteret
 barbarus valde eruditæ mentis, & quæ multa didicerat: Ago tibi gratias, dicens, Rex
 cælestis, quòd mihi, qui ad terrenum Regem veneram, cælestem huius viri vitam ostén-
 deris, & dignum me censueris, qui essem spectator talium mysteriorum. Ad eò autem
 vtrisque magnus ille visus est dignus admiratione, ut ambo illum ad definienda fœ-
 dera

SURI

qber
 Nover

RVII

5

dera arbitrum constituerent. Porro autem cum domum reuertisset Gubazius Rex Lazorum, & subiectis sibi populis narrabat miraculum, & sancti semper meminerat: neque unquam mirrebat Byzantium, quin ad eum quoque scriberet literas: quæ non recitabantur solis salutationibus, sed etiam plurimi faciebant eius meminisse, & rogabant, ut oraret pro suo regno. Adeo stupebant omnes, iusti tolerantiam, & pro-
priosque & hospites, & priuati & Reges, & Romani & barbari: & accedentes, accede-
bant tanquam ad Angelum: & abeuntes, eius inuocabant auxilium: & precibus ab
eius aliquid petebant, & impetrabant.

Itemque
alij omnes.

Atque sufficiens quidem ea, quæ nupèr dicta sunt ad significandam illius fortitudi-
nem: & quod quæ ab eo suscipiebantur certamina, erant maiora, quam ut homini
conuenirent. Quoniam autem hoc maxime studeo, nihil prætermittere eorum, quæ
sunt præcipua, adijciam ijs, quæ dicta sunt, maius quiddam, quod attinet ad fortitu-
dinem & tolerantiam, & ad eum admirandum, qui dedit illi vires. Erat hyems, eaque
glacialis, & valde aspera: vehementes verò rursus ventorum procellæ, & grauiores
precedentibus: simul autem cum vento densa quoque nix decidebat. Venti itaque
vehementius ingruentes, ei ex pelle confectam cucullam flando expellunt, & in val-
lem quandam subiectam iaculantur. Cum ventis autem multa quoque nix & frigi-
da eius faciem impetebat. Ille autem (neque enim habebat tectum, ad quod confu-
geret) tota nocte (ô inuictam animam) omnia suserit vinculis corporis, temporis
accedentem, niuem, ventos, asperam circa auroram concretionem & congelatio-
nem. Apparere dies, & malum non cessabat, sed magis inualefcebat, & hyems inten-
debatur. Discipuli autem nullo modo poterant à porta prospicere, neque erat vllus,
qui ad eum ferret. Totum ergo illud diem & sequentem noctem, quæ fuit multo acer-
bior, hic vir generosus fortiter & constanter pertulit. Iam tertius quidem erat dies
temporatis: desiderat verò effera glacies: & cum scalas admouissent, qui erant feruen-
tiores ex discipulis, & properè ascendissent, vident, ô Domine Deus, horrendum spe-
ctaculum, & quod antequam vidissent quidè, ab eis expectabatur, ipso tamè ad spectu-
rum est terribilius: sanctum amictum quidè iam nudatum, glacie verò omni ex parte
comprehensum, & capite, & facie, & reliquis partibus corporis: neque hoc solum, sed
etiam ipso corpore omnino concretum, & in glaciè, si frigus spectes & concretionem,
concretum. eum quis glaciale hominè nominauerit, (Quid enim aliud?) aut mor-
tuum, quod existimaretur ne posse quidem spirare. Cum calidis ergo aquis soluisent
glaciem, quinetiam corpus adpersissent, & spongijs absterfissent: postquam ille ad se
redisset, & tanquam à morte suscitatus, spiritum recepisset, vocem quoque accepit,
& dicit: Cur mihi vultis exhibere negocium, & suaviter dormientem vexatis? Nam
cum modo Domini inuocarem auxilium, accidit mihi, ut parum dormitarem. Care-
tam bene sit vobis, ô filij, qui patris tantam curam geritis. Date autem mihi, inquit,
quo me induam: erubescens, ut arbitror, propter nuditatem, non autem calore indi-
gens. Illi verò alium amictum ad eum attulerunt, & eum induerunt, tunica diuine le-
gationis indutum, ut dicam cum propheta.

Horrendi
in corpore
viri Dei spe-
ctaculum.Esa. 61. iuxta
70.

Postea autem multum eum rogante & obsecrante Christi amante Imperatore,
hoc enim ad eum usque peruenerunt) & dicente: Si non tua causa, at nostra & no-
stra militaris, parce istis nimis præcipitibus & proiectis periculis: & nè tibi ipsi mor-
tuum propemodum consciscens, & nos orbos relinquant, & ipse te ante tempus videam
in vita educere: Hæc & his plura dicente Imperatore & rogante, & pedes simul
prostrante, vix sustinuit, ut sibi paruū saltem fieret tectum, reueritus lachrymas Im-
peratoris. Hoc quidè iam à me dictum est, nihilominus tamen nunc quoque dicam.
Nullum erat, nec videbatur Imperatori maius miraculum magni Danielis tolerantia
vires. Omnes ergo, qui apud eum fungebantur legatione, siue essent reges, siue le-
gatos quos quidem per alios, alios verò etiā per se deduxit ad sanctum. Illi verò ma-
gister videntes, quam audientes: & sic redibant benedicentes, & anima effe-
rentiores. Quod autem ut futura quoque videret, tanquam iam præsentia, à superis
annunciata, à me quidè iam sæpè superius ostensum est. Est verò huius quoque rei ma-
gnum indicium. Quædam fama in omnes partes manabat, Genserichum regem
Vandalorum, bellum gerere aduersus Romanos magno apparatu & maiore audacia:
& etiam cum magna manu peruenit Alexandriam, eam sibi volens belli facere
preparatum. Non parum ergo animo angebantur magistratus, & ipse Imperator: qui
cuiusmodi currit ad consuetum medicamentum animi ægritudinis, & sancto famam
signifi-

Cap. 33.

Vita eius &
patientia, ma-
ximum mi-
raculum.

ULS

De Genfericho Vaudalo quid prædixerit.

significat. Ille verò tanquam non præuidens, sed iam videns oculis ea, quæ erant euentura, dixit protinus, non solum Genferichum Alexandriam non esse occupatum: sed in omnibus etiam alijs, re infecta, domum esse reuersurum. Omnino nihil opus est adijcere id quod euenit ijs, qui virum nõrunt. Factum est enim non multo post, sicut diuina Danielis lingua prædixit.

Cap. 34.

Propter hæc ergo, & multa alia his admirabilia, volens Imperator magnum remunerari Daniele, quoniam alia ratione non licebat, rogat vt fiat saltem domuncula illius discipulis: Vt habeant, inquit, suo corpori habitationem. Sanctus verò, Si dixisti quidem, inquit, de extruendo ædificio, non potest id mihi esse gratum. Neque enim beato Simeoni hoc vnquam adfuit. Tu autem si velis facere mihi rem gratam, festina huc adducere illius reliquias: & rem mihi gratissimam, acceptam tibi feram. Tunc iubens iubet Imperator: tum vt sacro domus ædificetur Simeoni, ante columnam Danielis ad boream: tum verò, vt domus quoque fierent hospitibus, qui ad montem ascendebant, & magni Danielis discipulis, etsi ei sanctus tunc multum prohiberet. Cum autem qui missi fuerant Antiochiam, sic iubente Imperatore, reliquias attulissent, significat quidem magnus Daniel Episcopo vrbs, vt prædicit & publicè annunciet exportationem tabernaculi, & vt ipse sedeat in vehiculo Imperatoris, sinu tenens reliquias: & sic iter faciat cum psalmis & hymnis: & cum eas deduxerit ad templum militiae principis Michaëlis, illic diuinam celebrent mystagogiam. Quæ cum peragerentur, & magno & splendidissimo comitatu deducerentur, multa pet ipsa in transitu facere miracula conspectus est Dominus: quæ quidem sigillatim omnino narrare, non est presentis temporis. Postquam autem finem acceperunt ea, quæ pertinebant ad reliquias, & ipse sacerdos, & omnes qui simul consequebantur, cum gaudio ad sanctum ascenderunt, maximas suauissima anima in eos verbis effudit gratias, & mellis plurimum reuera scaterere fecit in illorum animis, de amore in pauperes & in fratres, de charitate, & iudicio, & remuneratione, & de alijs huiusmodi apud eos verba faciens:

Petit reliquias S. Simeonis.

Obseruatores, quam reuerentem antiquitas habuerit sacras reliquias

Non solum autem in ijs, quæ ipse faciebat, ostendebat præstantiam suæ virtutis: sed etiam in ijs, quæ patiebantur ijs, qui non erubescabant eum maledictis insequi. Cum quidam certè aliquando ex ijs, qui ad eum accedebant, (fuerat verò is lapsus in vera religione) sanctum maledictis incesset, & qui aderant & audiebant, eum increpant, ipse cum manū intra indumentum inecisset, & piscem assatum eduxisset: Ecce, inquit, hūc & alios multos comedeat, qui vestro iudicio est abstinens. Statim autem iustitia viri est persecuta. Postquam enim & ipse paulo post re vera de pisce comedit, vxorq; eum dedit & liberis comedendū, eos inuadit furor, & à demone possessi conspecti sunt ab omnibus. Qui ergo aderant, cum causam sensissent, duplicem furorem miserati, eos accipiunt & ducunt ad sanctum. Ille verò cum non solum esset mitis erga peccatores, sed etiam calamitates conuerteret in contrarium: postquam vidit confitentes, precatus, eos liberavit à furore, & à grauiore demone, nempe à mala opinione. Qui etiam postea tantum fructum acceperunt ex eius curatione, vt volentes esse descriptam suam gratiarum actionem, ex argento illius figuram effinxerint, & se ipsos sub eius pedibus posuerint, & nomen scripserint, & gratiarum actionem adscripserint, & militiae principis templo dedicauerint. In beati autem Danielis labris tanta erat salutaris persuasio, & eius oratio propemodum æquè, ac vita, poterat delinire animum, & persuadere, vt viam angustam eligerent: vt non solum eos, qui ad hoc ipsum ad eum ascendebant, aut erant alioqui mites & mansueti, flere & eius magno amore capi persuaderet: sed eos ipsos, qui erant etiam impudentes & agrestes, similiter afficeret. Huius autem rei apertum est iudicium.

Cap. 35.

Calumniatores sancti viri Deus punit.

Quidam nomine Edranus, genere Galata, fortis alioqui & manu strenuus, in sanguine & bellis educatus, qui etiam in multis locis se præclarissimè gesserat, & suo imperio parentes habebat multos, & eos omnes in bello fortes. Eius fama peruenit vsq; ad aures Imperatoris. Is autem cum illum, & eos qui eius parebant imperio, accersiuisset, eos quidem alijs afficit honoribus: illi verò tradit curam suorum equorum. solet is vocari Comes, sicut superius diximus. Porrò autem ipsum quoque mittit, vt solebat, ad magnū videndum Daniele, & accipendam eius benedictionem. Cum verò ad eum venisset, & eius viram didicisset, & sermonibus ea, quæ verè erant vtilia, doctus esset, & diuina quadam mutatus esset mutatione, & ex lupo in ouem esset conuerius, militiae quidem & bella & honores Imperatoris multum valere iussit, & qui

Nota hæc contra Ieonomachos.

Cap. 36.

Hæc est reuera mutatio dexterae excelsi.

toto

SURI

aber
Hober

RVII

5

toro antè tempore ad sanguinem & cædem erat exercitatus, & quid aliud, quàm miles, id què barbarus, is repente philosophus, & mitis Christi erat discipulus: & rogabatur, ut referretur in numerum eius discipulorum. Postquam autem vidit magnum Danielem suis precibus annuere, illius discipulus fit doctor multorum aliorum: & cum omnes, qui erant cum ipso, aduocasset, familiares & notos, & qui alioquì ad eum attinebant, suadet illis, ut eadè, qua ipse, via ingrederetur. Adhortatio verò fuit eiusmodi, quæ posset vel cum lingua certare oratorum, & ferre victoriam. Eius ego memorie mandabo, quæ sunt iucundissima, & scio fore, ut ea quoquè vobis placeant.

Ego, inquit, statui deinceps Regi militare caelesti. Mihi enim persuasi nihil profuturum homini, si totum mundum lucrifaciat, & damnum suæ animæ patiatur. Quodnam autem ad nos ex bello lucrum redit, nisi omninò gladij, cædes, sanguis & strages? Quænam verò in his non inest calamitas, & præterea detrimentum animæ? In quibus, & qui cecidit, iuste cecidit. Quid enim bellum gerebat cum ijs, qui sunt eiusdem generis? & qui interficit, est omninò parricida & execrandus. Cur enim propter pecuniam aut inanem gloriam tantù facinus ausus est suscipere? Sed leones quidem, & homines, & pardi, & lupi, & si quid est his agrestius, nunquàm còmune inter se bellum gerunt. Nobis autè quibus naturà adest mansuetudo, & oratio quæ comprimit feritatem, quæ est præter naturam: quinetiam mouet misericordiam, & communem naturam reuocat in memoriam: ante omnia verò, quibus, ut neque iniuriã faciamus, neque còtradiciamus omninò, si nobis fiat iniuria, est maximù præceptù: id què cum prope habeamus exemplar, illiù ipsum scilicet nostrù Dominum, qui cum traheretur ad cordè, sequebatur: (atqui quanta est differentia inter Dominù & seruù?) quomodo hæc sic rectè habent, quãdò & si hæc non faciamus, multas habemus remunerationes: si faciamus autem, multa supplicia? Quòd si etiam oportet vicissim inuadere eos, qui nos inuadunt, oportet omninò magnam manù & excelsam inuocare ad nos defendendos ac vindicandos: ut sic nos potius facientes ea, quæ ille præcipit, vehementiores plagas imponamus inimicis. Hæc ergò si vultis, finite: mecum autem manete: & vitam quæ est ex Deo, eligamus. Sin minus, vnusquisque viam suã ineat. Nullam ego maiorem imponam necessitatem, in hoc quoquè Christum sequens: qui cum nos multis quoquè alijs honorasset, primùm honorauit libero arbitrio.

Hæc etsi non videantur esse barbari hominis, si quis tamen reputauerit gratiam diuini spiritus, & quòd is dignus esset eã assequi, inueniet omninò eum potuisse hæc dicere, & his excelsiora. Mox autè ostensa est etiã vis suasionis. Duobus enim barbaris, qui diuinam doctrinam ne auditione quidè acceperant, persuasi, ut omnibus dimissis, simul cum eo viuerent: alijs verò cum dedisset pecunias ex ijs, quas habebat, & eos valere iussisset, permisit ut irent quòd vellent. Ille autem & qui cum eo erant, renuntiationis sacram sequentes regulam, habitum monachorù sancti manibus accipiunt, & Edranus murato nomine piè vocatur Titus. Neque verò ipse Imperator ignorauit id, quòd factum fuerat: sed cum resciuisset, id egrè ferebat: & mittit, qui Edrano exprobraret eius recessum. Postquam autem, qui missus fuerat, cognouit illum immutabilem, & fuit hoc etiam sancti literis confirmatum, desperato reditu, statuit nihil amplius addere. Ipsum verò Titum tantus subijt magni zelus & imitatio, ut illius etiam nutrimentum curiosè inquireret, & magnificeret scire quidnam comederet, & quoniam non videbat, alijs fratribus post cantica vespertina se ad quietè conferentibus, ipse etiam egrediens è dormitorio, latebat post columnas, & sanctù curiosè indagans, prebuit fratribus speciem quandam & opinionem socordia. Sed cum totis septem diebus nihil amplius resciuir, cogitationem suam sancto aperit, & rogat, ut dicat an quid comedit & bibit. Cum is autem se comedere quidem & bibere affirmasset, sed adiecisset: Tanto vt or alimento, quantum sufficit ad vinculum corporis continendum. Non enim viuimus gratia deliciarum: sed potius nutrimur, ut possimus viuere: sed quidem adoratione suam significans submissionem, abiit: decæterò autem in cibo somno tanta cautione vsus est & obseruatione, ut cibi quidem tantum sumerent, quantum sufficit ad viuendum.

Aduersus somnum autè qualem ostendit generosus hic vir decertationem? Cum se cibus ab axillis medium suspendisset in aère, ad pectus extendit tabulam, & librum imponit tabulã, ut vtrunque faceret, nempe ut & sic suspensus posset legere, & à labore aliquandò oporteret ad somnum conuerti, tabula caput exciperet, parùm consolans vim naturæ. Atque erat ipse quoquè Titus Imperatori charus propter virtutem:

Cap. 37.
Luc. 9.Hos feras
bellius cru-
delitate vin-
cunt.

Marc. 5.

Liberum
arbitrium.

Cap. 38.

Vir insignis
in bellis nu-
critus, cum
quibusdam
alijs sit mo-
nachus.Non viuimus
gratia
deliciarum,
sed nutri-
mur ut pos-
simus viuere.

Cap. 39.

Titi mona-
chi luca ad-
uersus so-
mnum.

ULLS

tutem: & quandò ad sanctum ascendebat Imperator, ad ipsum quoque ibat & redibat, ex eo magnam capiens utilitatem. Atque ille quidem cum sic vitam instituisset, in pace ibidem obdormiit. Non solum autem ipse sic adspexit ad virtutem, sed vnus quoque ex eius famulis, nomine Anatolius: qui illo viuente, vnà cum eo ferebat iugum vitæ ex Christo agenda: & eo abscedente, adhuc magis virtutem exercuit, & multos alios participes fecit utilitatis. Sic spiritalis patris in triplici prole conseruabatur gloria, & sic fuit genus fertile, quòd ad virtutem attinet, Anatolio. Duodecim discipuli ei chorum implebant, parem illi zelum spirantes ad ea, quæ sunt pulchra & honesta: & ei postea sacra ædes constituitur & monasterium, & vir erat clarus & insignis. Sed hæc quidem hætenus.

Anatolij
monachi
gregij, 12.
discipuli.
Cap. 40.

† videret
deesse, die,
aut aliud
quippiam.

Nobis autem reuertendum est, vnde digressi sumus. Quænam sunt ea, quæ postea facta sunt ab admirabili Daniele: & quibusnam miraculis vitæ conuenienter effectus est gloriosus? Imperator quidem Leo suam filiam Ariadnam iam nubilem coniungit matrimonio Zenoni Isaurico: & nuptiali eum honore consulatus afficit. Deinde etiam cum mittit aduersus barbaros, qui populabantur Thraciam. Ille autem simul cum ijs, qui eius imperio parebant, principibus ad velox auxilium, nempe beatum ascendit Danielem. Ille verò propheticè effatur & prædicit illi futurum Zenonem: & aliquos quidem esse ei postea structuros insidias: eum autem insidijs fore superiorem. Sufficiebant hæc quidem, & nihil amplius dicere oportebat, sed ex ijs, quæ præcesserunt, quòd hæc quoque ita, vt dixit, facta sunt, cerò scire. Dicentur tamen hæc quoque sigillatim. apud pias enim aures habetur oratio, & quæ omnia scire sicutiunt, iam quidem ex hominibus Leo excefferat Imperator: & filius ex Zenone susceptus, paruus, inquam, Leo, qui etiam ab auo fuerat renunciatus Imperator, quoniam propter nimis teneram ætatem non erat omnino aptus ad tantum administrandum imperium, Zeno pater pueri, à senatu ad sceptrum est perductus. Huic ergò Zenoni, eius quidem in imperio collega filius statim decessit: imperium autem ad solum patrem redit. Omnibus verò rebus Romanis quietis ac tranquillis, grauis in eum exarsit inuidia à cognatis: & vt dicam cum Propheta, iniquo odio oderant ipsum. Insidiatores autem erant Armatus & Basiliscus. Cum ergò sæpe Zeno sensisset insidias, omne quidem aliud despicit auxilium: ascendit autem ad sanctum, & ei renunciat vniuersum. Ille verò quid non ei prædixit eorum, quæ erant euentura? Quid verò non factum est eorum, quæ prædicta fuerant? Prædixit quidem fore, vt ex imperio expelleretur, & in exilio aleretur, & præ cibi inopia herba vesceretur: & ab ijs, qui ipsum oderant, postea reuocaretur, & ad imperium reueteretur, & in eo vitæ finem acciperet. Ille autem cum primùm quidem prædicti, ab Imperatrice Verina incitati, ei struebant insidias, lubens cessit imperio, sciens fieri non posse aliter, ei ad fugam opem ferente nocte & multo imbrey: & cum Ponti fretum clam transmississet, cum vxore venit in Isauriam.

Zeno obiit
nec imperii

Psal. 24.

Ei euentura
prædicit S.
Daniel.

Cap. 41.

Sed cum ad hunc locum peruenit oratio, nescio quò me vertam, cum me multa simul vocent & vicissim trahant, quæ sunt & utilitate paria, & ordine aequalia. Multa enim à magno Daniele simul præclare gerebantur, & simul effecta reddebantur ea, quæ prædixerat: & ipse in acie stabat pro veritate. Vtrum ergò sunt illa, an hæc, narranda? Existimo prædictionum vos quidè iam cepisse fatietatem, neque plures cupere: eius autè zelum pro pietate, requirere. Sceptrum quidem, vt dictum est, arripit Basiliscus: horribiliter verò statim sibilat aduersus Dei Ecclesiam, & de carnis à Christo susceptæ dispensatione nugatur quædam blasphemia & adulterina. Acacium autem, qui tunc sedem tenebat pontificalem, qui rectam quidè defendebat rationem: illius autem dogmatum tempestati, spiritus feruore, & dicendi libertate vehementer resistebat, vult iniqua morte multare. Hoc cum multos quidem congregasset ex ijs, qui vitam agunt solitariam, & ex ijs, qui promiscuè viuunt & communitur, & grex concurrisset vniuersus, seruauit pastorem, qui, nè periret, veniebat in periculum. Decretum fuerat magnum quoque Danielem vocare in auxilium, & viro miti Sacerdos Imperatoris rabiem significat. Cum autem, qui erat sapiens ad malefaciendum, hoc cognouisset Imperator, ipse quoque Danieli significat, hunc ipsum potius Sacerdotem fuisse causam huius tumultus. Nam & facit ciuitatem aduersus me insurgere, & milites corrumpit ac peruertit, & in me maledicta congerit, & probra inurit: & aduersus me facit innumerabilia. Quocirca oportet te, aiebat, precibus tuis Imperatori potius opem ferre contra Episcopum.

Basiliscus
arripit im-
perium, de
Christo ma-
le sentiens.

Sed

SURI

ober
ober

RVIII

5

Sed hinc mihi consideret aliquis, admirabilis Danielis & in discernendo summam sapientiam, & in dimicando pro Christo fortitudinem & generositatem. Quorum illud quidē ostendit in deprehendendo maleficio: hoc verò, quòd non solum probro affecerit eum, qui susceperat à vero Deo humanitatem probro afficiebat: sed etiam maximas minas in eum intenderit, & propheticè ei effatus sit: Distrumpens, inquit, morderet & tangere, vt nec ille quidem, qui minister erat futurus verborum, ausus fuerit hęc renunciare Imperatori: sed à magno petierit, vt literis, ijsquę ob signatis, hęc significarentur Imperatori. Et sic ille quidem recessit. Pontifex autē cum omnes se suum pro Christo daret auxilium: dicens illius esse solius linguę & virtutis aduer- sario abstrudam depugnare blasphemiam, & suscipere bellū pro Ecclesia. Atque illi quidem profecti, hęc significarunt. Quoniam verò sancto erat valdè difficile & Acgrè descēdit de sua columna S. Daniel.

columnam descendere, & renuebat, quid rursus machinatur Patriarcha, volens eum ad id flectere: Rursus mittit Episcopos, iubens eos ei apparere mōstos, vtique miserabilibus & verbis & gestibus: & profundere lachrymas, validissimū medicamentum ad persuasionem, & omni ratione conari eum flectere. Imitare, dicentes, primum magistrum & præceptorem. In ijs enim, quę sunt faciendā pro Christo, pulchrum est Christum imitari. Declinauit ille quoquē è caelis & descendit, procurans salutem hominum. Quid ergò absurdi fuerit, si tu quoquē aliquantisper è columna descenderis, & quę venit in periculū, nē pereat, seruāris Ecclesiam, pro qua ipse eam amans propro non pepercit sanguini? Existima tibi ipsam ad stare Ecclesiam, & vocē emittere, & extendere manus ad auxilium.

Ei quoquē quę prædixit S. Daniel.

Acgrè descēdit de sua columna S. Daniel.

Cum his & alijs pluribus Episcopos prius instruxisset Patriarcha, & omninò ex- cussit, vt apertissime ad mouendam misericordiam, & maximè miserabiliter ad pro- ponendam accederent petitionem: illis autem imperata facientibus, & infernè sup- plicam ritu cum lachrymis clamantibus, primum quidem ea quę fiebant, agrè ferebat sanctus, & angebatur animo. Deindè cum videret magis perseuerantes, & vehementius precantes, & cum miserabili clamore calidas lachrymas emittentes, nesciebat quid ageret illa misericors anima, ad vtrāsq; distracta cogitationes. Quan- do enim ad Sacerdotes, & ad Sacerdotum intuebatur lachrymas, mouebatur: quan- do autem ad columnam, & eos qui sunt in ea labores, & optabilissimam quietem, erat inflexibilis. Sic ergò inter se cōtendentibus cogitationibus, & in æquilibrio quo- dammodo positus, quærit momentum superni iudicij: & eo stante ad orationem, vox statim è celo exiit, quę iubet ei, vt & descendat, & rursus reuertatur ad columnam. Sic enim cum gaudio excipientes Episcopi, deduxerunt ad Pontificem: qui, dici non potest, quanta rursus fuerit plenus lætitia, & quanto eum honore exceperit. Atque statim quidem Christi miles vertit aduersarium, etsi ei in conspectum non venerit: verbis autem solū, tanquā eminus emisit iaculis, vsus sit, sicut etiam per eam, quam prius miserat, epistolam, nouum appellans Diocletianum: & cum per vtraque eum tenuisset, nempe & præsentis seculi, & futuri supplicia, tanquā improbum mancipium, persuasit vt fugeret. Minarum enim timore affectus cum respondisset, Ecce tibi concedo ciuitatem, & omnes qui sunt in ea, ipse prætextu exercitationis processit extra terminos ciuitatis.

S. Daniel di- uinitus iu- betur à co- lūna descē- dere, & pu- gnare aduer- sus hereticū Imperatorē

Imperator fugit.

Sed ne sic quidē eum dimisit vir forissimus: sed fugientem, tanquā qui clypeum obicisset, persequatur militem, & contendebat eum apprehendere, vt argueret, & cum eo singulari certaret certamine. Init ergò viam, quę illuc ferebat. Vide autem tibi zelum athletę. Nam cum ei pedes laborassent exercitatione, & non possent in- gredi, cōmodato accipit alios pedes, & ducebatur portatus ab alijs. Fuit ne verò eius mirum & absque miraculis? Nequaquam. & lubentissimè quidem omnium memi- nent: sed cum tria prohibeant, nempe & prolixitas narrationis, dicendi facultaris infirmitas, & nē, si velim omnia dicere, cum vos exatiauero, sitis socordiores in ijs, quę sunt præcipua, multis prætermissis, paucorum meminero. Quidam leprosus ad eum via accedens, emisit vocem, quam olim etiam ad Christum, nisi quòd ille qui- dam, hic autem seruum Dei vocabat, & rogabat, vt ab eo assequeretur curati- onem. Ille verò, Quid tibi vis, inquit, quòd eo relicto qui hęc potest curare, accessisti ad hominem, qui est similibus obnoxius affectionibus, ea postulans, quę eius vires su- perant? Verumenimverò si quidem credis, non illum solū, sed etiā eius ministros posse

ULLS

Etiā sancti curat morbos virtute Christi.

Leprosus mundatur.

Luc. 19.

Cap. 45.

Statim puniatur à Deo Gothus S. Danielem invidens.

Matt. 19.

Multi milites eum sequuntur.

Cap. 46.

Eius iniuriā viciscitur Deus.

Cap. 47. Quaedam eius miracula. Matt. 15.

Luc. 19.

posse hæc curare, erit tibi per nos quoque, vt credidisti, sanatio. Cùm autem ille hæc confitebatur, & adhuc magis rogabat vt sanaretur, misericordia simul & admiratio magnū subiit Danielem; misericordia quidem, propter morbum: admiratio autem, propter feruorem fidei. & conuersus, significat ijs, qui sequebantur, vt & manus tolerant in cælum, & Deum placent lachrymis. Deindè cùm illius iussu is mari corpus lauisset, & fuisset mundatus, (non procul enim aberat) ostensus est totus sanus ijs, qui aderant. Qui cùm adspexissent id, quod factum fuerat, & nudum accepissent eum, qui fuerat curatus, quid non faciebant? quid non dicebant? quo non animi motu afficiebantur? Admirabantur, clamabant, glorificabant, obstupecebant: mouebat quidem fides eis linguam ad gratiarū actionem: verba autem sustinebat admiratio, & efficiebat, vt præ stupore obmutescerent. Quinetiā dicentes, nesciebant quidnam dicturi essent, huius ne fidem, an illius gratiam, an Dei potentiam. Oculi autē omnium in illum solum erant coniecti: voxque vna erat & narratio, leprosus & illius mundatio. Vt ergo essent plures testes huius rei admirabilis, veniunt ad maximum Dei templum, & virum illum in suggesto statuūt, facientes sicut Zacchæus. Nam illi quoque persuasit fides, vt ascenderet sycomorū: & his rursus, vt in alto statueret eum, qui curatus fuerat, persuasit similis feruor spiritus. Quis, quæ tunc propter magnum Danielem fiebant, narrauerit?

Confluit ad eum vniuersa ferè ciuitas, agrotantes quidem, desiderio sanationis, propè habentes exemplar, leprosum qui fuerat curatus: sani autem, vt viderent eos qui curabantur, & spectaculo miraculorum minimè priuarentur. Quæ verò eorum, qui accedebant, fidem sequebantur miracula, sunt maiora, quàm vt verbis exprimi possint, & auribus percipi. Cùm autem sic splendide comitatus magnus ille Daniel ad locum, in quo erat Imperator, fuit prope palatia Septimi, vir quidam Gothus genere, desuper prospiciens per fenestram, cùm sanctum vidisset sic deduci & portari, eius irridet molliem, & ironicè eloquitur: Ecce, inquit, nouus consul. Hæc dixit, & statim accepit fructum suarum nugarum. illinc enim deturbatus, humi iacebat mortuus. Vident quod factum fuerat satellites: & dolore simul & ira repleti, & alioquò timore correpti, nè vel alius ex suis, vel ipse Imperator simile quid aduersus magnum illum locutus, in eadem incideret, non sinebant sanctum ingredi regiam. Cùm verò ijs, qui cum eo erant, conantibus ingredi, alioquò magna erat perturbatio, tunc cùm Euangelicè pedum suorum excutere puluerem, eos qui cum ipso erant, hortatus esset sanctus, & ipse hoc fecisset, reuersus est: sed neque tunc vacuus. Multi enim milites, qui cùm eum parum solum vidissent, mores & habitum stupefecerunt Euangelicum, eum statim sunt consecuti. Et sic quidem vadit Byzantium homo Dei.

Imperator autem viri reueritus virtutem, & veritus nè quid ei graue accideret propter illius contemptionem, mittit ad eum quamprimùm, & rogat vt reuertatur. Ille verò non modò flexus, sed etiam magis iritatus, cùm dixisset, quòd qui cælestem Regem conatur exacerbare, ipse multò magis malorum thesaurum sibi recòdit: & deindè adiecisset etiam fore, vt hic breuè excidat ab imperio, & eas, quæ illic sunt, minas non effugiat: Hæc cùm dixisset, & si quis in tunica remanserat puluis, cum excussisset, processit fidenti animo. Cùm hæc annunciarentur Imperatori, simul etiam sua sponte cecidit turris palatij, perindè ac si per res inanimas arrogantem & insolentem hominem Deus vellet erudire. Quanam autem ab accedente sancto facta sunt miracula, (quomodò enim ex vrbe cum eis est egressus, ità etiam ingredientem ipsa rursus sequebantur, quod dammodò ipsa, vt ità dicam, Dei virtute famulum deducente) cùm ex his pauca, eaque propter fatietatem, veluti cursim adduxero, transibo ad ea, quæ supersunt.

Duo quidem ab ipso adolescentes primùm sanantur, qui vexabatur à demonibus. Deindè mulier quædam alia fide Chananæa, quæ habebat filiam, & veluti æstuantis animi testes lachrymas profundebar ex oculis, & per eas quærebat curationem, sanam quidem accipit filiam: lætitiā autem referens pro moerore, domum redijt. Deindè cùm sanctus per mediam procederet ciuitatem, patricius quidam ex senatu, qui ipse quoque Zacchæum est imitatus, cùm eum feruenti fide domo sua accepisset, Zacchæo quoque similem consecutus fuit benedictionem. Postquam autem fuit in ipso maximo Dei templo, & simul versatus fuit cum Patriarcha, qui ipsum cum magna simul lætitiā accepit & honore, hinc quoque alijs quidem noua, sibi verò solita

SURI

gber
Hober

RVIII

5

solita facit miracula. Serpens, qui alicundè proreperat, & se magni Danielis pedibus per spiras inuoluerat, erat terribile spectaculum: & cum ad eum defendendum, qui aderant, accurrissent, illos quidem insinulat timiditatis: ipse autem serpenti audenter ac fidenter minatus, cum ei tanquam ministro magna imperasset autoritate, Vade, inquit, & tuas latebras repete, & specus subterraneos. Ille verò perindè vt qui non posset contradicere, statim repit ad parietem, & in conspectu omnium disrum-

Vide sancto
cum magnâ
authoritatē

pit. Hec cum de magno Daniele didicisset mulier Rais, fide quidem feruentissima & maximè pia, gloria aut è valdè insignis, prompto & alacri animo ad eum accurrens, & familiariter atquè illa meretrix, illius pedes rigans lachrymis, precibus ab eo contendit vt sibi nasceretur filius. Cum autem humi deiecta, vidisset eius pedis soleam, exercitatione à tendine discissam, stupet tolerantiam, & emittit voces Chananzæ similes. dās enim funiculum, rogat vt cum circa illius pedem inuoluerit, ei rursus reddat. hæc est, inquit, summa meæ petitionis. Ille verò primùm quidem non sustinebat. Deindè motus etiam illius lachrymis, & præterea Episcopi & cæterorum verbis flexus, non solum cum funem circumuoluit, ei reddidit: sed etiam significauit fore, vt ipsa præter filium, & prædixit etiam nomen filij, Zenonem, dicens, o mulier, vocabis filium. Hæc si quidem sanctus: ego autem nihil dicam amplius. Clarum est enim ita euenisse. nihil enim excidebat ex ijs, quæ ab illo prædicebantur. Propterea sanctum quoque times Imperator, & ei omninò repugnare declinans, eum aggreditur arte & blanditijs: & cum ipse sæpè eum, & per multos, vt ad ipsum veniret precatus, non persuadebat, ipse ad eum venit, & ritu supplicis adorat, & illius pedes præhensat, rogans vt sibi detur venia. Ille autem (Quis enim ad ea videnda erat ipso perspicacior) illum quidem multis tunc probris insequitur. Deindè etiam aperit id, quod multos latebat: Humilitas illa, dicens, & contritio est artificiosa simulatio, densa pelle tegens importantiam eius & immanitatem: sed citò videbitis, qui omnia perspicit Dei oculus, & traidam manum, quæ etiam potentes deijcit. Atque cum sic quidem sanctus tam multa fecisset miracula, Deique vertisset & profligasset hostem, & res Ecclesiæ benè continisset, quinetiam futura prædixisset, reuertitur ad columnam, & certamina ac labores magno & forti animo suscipit.

Prædicit for
ming partu

En vt illum
veretur etiã
impius Im-
perator.

Reuertitur
ad suam co-
lumnam.

Non multum interfluxit temporis, & Basiliscus quidem, vt à magno prædictum fuerat Daniele, à regia expellitur, & Zeno rursus sceptra tenet: & finè acceperunt eius prædictiones: & ad magnum Danielem venit Zeno cum vxore, videns quidem conuenientes exitus prædictionum: euentum autem dignas redditurus gratias. Iam verò sine quaerente oratione, & cum magni Danielis vita volente simul requiescere, in illius miraculis adhuc parumpè iucundè immorabimur. Vir quidam artificio aurifer, habebat puerum, qui septimum quidem iam annum attingebat, nondum autem poterat ingredi: sed serpentium ritu ventre vtens, se mouendo reptabat. Sumpserunt eum parentes, & posuerunt ante columnam: ipsi autem infra miserabiliter & flebiliter ciulantes, ipsos quoque qui videbant, prouocabant ad lachrymas. Sanctus verò ex alto despiciens, cum partim quidem increpando, partim autem admonendo eorum lacrum sedasset, iubet vt perseuerent in sacra æde Simeonis, & venerandis vtriusque reliquijs, & ea tanquam aliquod soluens medicamentum, morbo vinctis imponant pedibus. Dixit, & facta sunt: & septimo die cum de more precatio fieret à beato, (de mirabilium operum opifex Domine) vident statim puerum salientem, & gradus ascendentem, & columnam amplectentem.

Obferua
quo pacto
sanctus pu-
er claudus.

Quidam alius iter faciès ab Oriente, incidit in latrones: qui cum ei plagas, vt cum illa dicam scriptura, imposuissent, quæ secum habebat, auferunt: quinetiam cum eorum genuum neruos excuissent, relinquunt semimortuum. Eum quidam viatores cum vidissent sic iacentem, & benignè sustulissent, ferunt in propinquam ciuitatem sacram, & id ciuitatis Episcopo significant: à quo multorum medicorum traditus curibus, cum ad eum curandum ab eis adhibitum esset omne studium, sanatur quædam vulnera, sed nequaquam restituitur ad hoc, vt posset ingredi. Nondum enim is sacram anchora apprehenderat Danielem. Cum multis ergò lachrymis perfleret Episcopo, vt ipsum ad magnum mitteret Danielem, (hac enim de causa iurabat se iter esse ingressum) tanquam onus inanimatum iumentis, ducitur ad eundem. Deindè columnæ impositus, quid non ad mouendam dicebat misericordiam? quas non vel maximas afferebat lamentationes? Clamabat, lachrymabatur, mani-

Cap. 50.
Luc. 10.

ULLS

manibus petebat, oculis reuocabat in memoriã iter propter eum susceptum, ostendebat mala, quæ acceperat à latronibus. Sed hîc mihi considera, quàm esset hic magnus à factu alienus, & quantum oderat gloriam: & quemadmodum in fugiendo honore tantum posuerit studij, quantum alij ad gloriam consequendam feruntur cupiditate. Vt enim alij adscriberent curationem, eos transmittēbat ad Simeonis oratorium: etiamsi maior ad ipsum ex eo rediret gloria. Sed reuertendum est, yndè digressi sumus. Postquàm enim ille portatus fuit ad templum Simeonis, ad quod iussus fuerat, & quod ex reliquijs sumitur, oleo quotidie vngebatur, iam quidem erat sextus dies circa auroram, cum staret magnus Daniel ad cantica matutina, idem huic quoque accidit, quod priori: nam & repente consistit supra pedes, & cursim gradus ascendit, & columnam amplexus, Deo & eius ministro agebat gratias. Sed cur non dico id, quod est maius? Quidam Hippasius, & autoritate & fide Centurio, sicut erat is, qui celebratur in Euangelijs: Hic ergo si quando vidisset aliquem ex familiaribus, aut cognatis, aut filijs, aut seruis morbo implicatum, à sancto scriptis verbum solum requirebat, & ægrotanti imponens epistolam, statim morbum tanquam aliquem fugitium fugabat. Cum vnus adhuc meminero, accedam, ad magni Danielis migrationem.

Cap. 51. Mulier quædani habens filium, duodecim annos natum, ab ortu mutum: ea, inquam, cum latenter accessisset, & in sancti mandra charissimum posuisset, cum bona spe recedit. Vident itaque monachi puerum, & eum eum sumptissimè, ducunt ad sanctum. Ille verò cum eum solum vidisset, iussit vt cum eis verfaretur, futurus ipse Dei minister. Postquàm autem significarunt beato puerum esse mutum, iubet illius linguam vngi oleo sanctorum. Quis præterierit ea, quæ sunt postea consecuta? Suspiciantur matrem propter paupertatem mentiendo dixisse filium esse mutum, vt ex eo aleretur filius: & accedentes, alij quidem ei incutiebant terrorem, vt sic conturbatus loqueretur: alij autè telis pungebant dormientem, aut lignis acutis, & repente è fomnis excitabant, vt clamasse, & aliquid interim dixisse depræhenderetur. Is verò cum vellet ipse quidem multa dicere præ dolore: valido autem morbi vinculo linguam haberet præpeditam, erat mutus, ore cordis multa loquens ad Deum. Venit dierum primus & præcipuus: & cum Diaconus Christi Euangelium esset de more lecturus, cum primùm nomen Euangelistæ effatus est populis, omnes puer præueniens, dixit pura & maxima voce, Gloria tibi Domine: & sic deinceps per totum sacrum ministerium perseuerauit simul cum populo canere & respondere. Atque multa quidem alia à magno Daniele gesta sunt, quæ neque verbis explicari possunt, neque propter fatietatem capi auribus.

Cap. 52. Verum enim uerò sufficient hæc ad ostendendū, quanta ille fiducia esset diues apud Deum, & quanta ei cum illo intercederet coniunctio. Hoc autem solum dicam, & ea quæ dicta sunt, veluti ob signabo, quòd cum multis & maximis miraculis, tanta erat ei lenitas & moderatio: & nō solum moderatio, sed vt cum diuino Dauid dicam, contritio & summa humilitas, vt non magis eum quis admiraretur propter operationem miraculorum, quam quòd cum talia operaretur, nihil existimaret se plus habere alijs. Quinetiam cum virtute tantum præstaret, in iudicio de alijs ferendo erat admodum cautus & parcus. Quam verò esset in omni re à factu & superbia alienus, quis dixerit? Eorum autem, quæ supra nos sunt, adeò timebat & cauebat docere aliquid, vt cum quidam, qui de Theologia lubenter sciscitabantur, quædam etiam absurda proponerent, quæ audebant facere sacerdotes, & ei exhiberent molestiam: Si à vobis quidem, inquit, de Deo disceptant, vobis sufficit chorus Apostolorum, & quæ de Deo differunt patrum voces: neque opus est curiosè vltius inquirere. Quòd si de rebus humanis & Sacerdotibus vobis est controuersia, sunt hæc omnia Dei iudicio relinquenda, & ijs, qui ab illo talem acceperunt administrationem. nobis verò satis esse debet, si ab alijs pascamur, & ea consideremus & inquiramus, quæ ad nos pertinent: non autem has superuacaneas & noxias persequamur quæstiones. Et hæc quidem sic habent.

Cap. 53. Oratio autem, cum iam veniat sanctus ad finem, destitura est ipsa quoque in silentium. Verum enim uerò cum hîc quoque pauca quædam ante finem dixerimus, sic sistemus orationem. Cognouit quidem vir ille propheticus cum reliquis omnibus, suam quoque ad Dominum migrationem: idque apertè suis prædixit discipulis. Cum autem præstitutus dies iam appropinquaret, benedictionem eis relinquit in scriptis, sicut

Egregia sancti viri humilitas & modestia.

Debilis ab infirmitate curatur.

Matt. 8. Mira vis epistolæ à B. vi. scriptæ.

Cap. 51.

Puer mutus loquitur.

Cap. 52.

Psal. 50.

S. Daniel ab omni superbia & factu alienissimus.

Cap. 53.

S. Daniel prædicit obitum suum.

SURI

gber
Hober

RVITI

5

sicut quidam alij facultates: ei que deferuijt scriba, & tale fuit eius testamentum: Ego, Testamen-
tum eius. inquit, o filij & fratres, (ambo enim vos estis, tum quod vos genui spiritaliter: tum vero, quod Deus est communis pater omnium) Ad hunc communem patrem iam vado: sed non orbos relinquam mihi dilectos, desidentes patris solitudinem: sed illi patri vestri relinquo curam, qui cum vobis omnibus me creauit. Ipse ergo, qui omnia Psal. 17. fabricatus est ratione & sapientia, & deinde caelos quoque inclinavit, & descendit in terram, & mortuus est, & resurrexit pro nobis, ipse erit vobiscum. Vt sapiens quidem, vos seruans à maligno: vt Dominus autem, ad suam conseruans voluntatem: vt pater vero, si forte aberretis, benignè reuocans, & spiritaliter vlnas vobis extendens. Vt autem qui se pro nobis ad mortem tradiderit, vos etiam inter vos inuicem cõiunget concordia, & efficiet, vt sitis vnus patri. Se stemini humilitatem, seruite obedientia, amate hospitalitatem, ieiunium, vigiliam, paupertatem, & quod est primum & maximum præceptum, charitatem. Quæ ad pietatem pertinent, rectè tenete. Harcti- Matt. 22. corum zizania caute; à matre vestra Ecclesia minimè separemini. Si hæc omnia feceritis, eritis virtute perfecti. Præclara in-
stitutio.

Hæc ipsi labris dictauit, & iussit legi ab omnibus monachis, stantibus ad scalarum Cap. 34. gradus, & desidentibus illius separationem. Dicitur autem hoc visum esse circa eum: nempe tribus diebus ante mortem, iam media nocte concurrisse & ad eum conuenisse sanctos, qui fuerunt à seculo, Prophetas, Apostolos, martyres, & omnes denique Sancti inui-
sunt deces-
surum. sanctos, qui & magnum benignè salutârunt, & iusserunt eum diuinum celebrare mysterium. Quod quidem celebravit, & intemerata ipsa sumpsit sacramenta, & ijs quibus par erat impertijt. Atque iam quidem magnus extremum agebat spiritum, & ipse Antistes Episcoporum (is erat Euphemius) iam enim mortuus erat Acacius, cum alijs veniebat ad emigrationem. Aderat autem Rais quoque fidelissima: & vir quidam, qui possidebatur à dæmone, pergebat ad columnam: qui & sanctorum ad sanctum aduentum clamando apertè significabat, & eos suis appellabat nominibus: & ipsorum, vt qui conuenissent, meminerat Angelorum. Deinde etiam adijciebat, fore vt tertia hora huius diei ipse Daniel excedat ad Dominum, & à diurna habitatione immundus expellatur spiritus. Quæ vtraque suo tempore euenerunt. Quæ Felicissime
exit e cor-
pore. prius dicta est autem Rais, magnificè parabat ea, quæ pertinebant ad sepulturam: & cum multis ad duxisset artifices, & iussisset fieri tumulum in inferiori parte basis columnæ, & vsque ad fastigium, statuit ex vtrâque parte tumuli homines, qui faces ferrent, & lampades tenerent manibus, & ea canerent, quæ cani solent in decessu. Cumque illa corpus infra detulisset, in plumbeo id ponit loculo: in hoc quoque ser- Honorificè
admodum
sepelitur. uans magni Danielis testamentum. Ille enim mandauit discipulis, seu Imperatores, seque res, aut vlli alij, se inuicem superare cõtendant in loculi sumptu & magnificen- tia, nolite suscipere: sed illic & sic corpus deponi sinite, vbi & quomodo voluerit Rais fidelissima. Hæc ergo peracta sunt, & expulsus est immundus dæmon, cum multum hominem discerpisset.

Porro autem quædam quoque alia effecta sunt miracula. Tres enim per stellas Cap. 35. Cruces, cum dies esset, & Sol luceret clarissimus, cum summa pulchritudine & splen- Tres Cruces
apparent. dore dicuntur apparuisse, & stetit super preciosum illum loculum. Quin etiam vo- luit columba candidissima, quæ cum eo semper est, gratiam spiritus significantes. Sic ergo sacrum illud corpus Danielis, depositum fuit manibus primi pontificis. Rursus illi quoque fuerunt impositæ reliquæ trium puerorum, qui erant Babylone, cum sic iussisset sanctus, nè tam illius reliquias, quàm eos, qui erant ei impositi, ad- crement accedentes. Sic sanctus ab humana gloria studuit ostendi alienus etiam post decessum. Talis fuit vita magni Danielis ab ortu vsque ad decessum: Talia eius sunt beneficia. Qui cum obijisset omnem exercitationem, & omne genus certaminis, & Magna etas
eius in tâta
vite duritia. tam multis clarus fuisset operibus, effectus plenus dierum, tam humanorum, quàm spiritus, in senectute bona excedit è vita, cum ad octogesium annum peruenisset & Cap. 36. annos tres.

Aliunt autem eum quoque capillis capitis processu temporis ad eum euasisse coma- tum, vt quadruplici quidem coma discriminarentur: longitudo autè eorum, ad qua- tuor cubitos produceretur. Barba quoque erat ei densa, quæ ipsa quoque bifariam discriminabatur. Atque ille quidem cum sic vixisset, requieuit: nobis autè pulchrum exemplar suam reliquit vitam, non solum vt laudemus, aut etiam vt admiremur: sed vt pro viribus quoque imitemur. Laus enim ad eum fertur solum: Imitatio autem

ULS

autem facit, vt simus etiam participes bonorum, quæ ei debentur: gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia cum patre eius, qui caret principio, & sanctissimo & bono & viuifico eius spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE SS. Epimacho & Alexandro, necnon Ammonario virgine & sociabus, quærat Lector suprâ 8. Decembris in historia sanctorum martyrum Alexandrinorum.

VITA ET CERTAMINA SANCTI PATRIS NOSTRI SPIRIDONIS ARCHIEPISCOPI TRIMMY.

*thuntis, auctore Simeone Metaphrasæ. Habetur in Tomis
Aloysij. Nos capita margini adiecimus.*

Decbr. 12.
vt in Meta-
phrasæ ha-
beatur. Lati-
ni autè ha-
bent eû 14.
Decembris.
Cap. 1.

Gen. 25.
Psal. 131.
Gen. 18.
Psal. 36.
Matt. 5.
for. Christi

Cap. 2.
Patria S.
Spirdonis.

Mira eius
affabilitas
& liberali-
tas.

Insignis ho-
spitalitas.

Egregia ei
animi dotes

Cap. 3.

Ad vtilitatem animæ res est maxima, vita generosorum & piorum virorum, & quæ potest parare magnas opes virtutis. Non solum enim resecat id, quod est deterius: sed etiam magnam efficit mutationem ad id, quod est melius. Siue enim fuerit aliquis vitij præoccupatus, talibus fruens narrationibus, facilius ab eis se continet. Siue sit aliquis virtutis studiosus, audita historia, exurgit alacrior: & amore eius, quod est simile, incitatur ad imitationem. Imitatio autem & emulatio magnorum & admirabilium virorum quantum possit, & alij quidem ostenderunt, eorum qui præcesserunt præclarum virtutis studium imitati:

maximè verò omnium, vita admirabilis Spiridonis: qui Iacob simul & diuinum Dauid summè est æmulatus: & sicut illi, amplexus est lenitatem ac mansuetudinem, & à simulatione alienam simplicitatem: similiter verò ad Abrahami adspexit hospitalitatem, & suas facultates effecit communes indigentibus. Hinc quæ factum est, vt non terræ, propter mansuetudinem, vt habet promissio, sed ipsorum cælorum assequeretur hæreditatem: & propter diuitias, quas despexit, * Christum planè diuinis compararit diuitias: miraculorum autem dilatatus sit fluuijs, qui semper quidem hauriuntur, nunquam verò desinunt.

Eum tulit quidem insula Cyprus: erat autem non garrulus aliquis, neque vrbanus & elegans moribus: neque qui multitudine & foro delectabatur: sed simplex & quietus, & à negocijs curijsq; remotionem colens, si vllus alius. Quocirca ad Patriarchæ Iacob vitam se omninò effingens, sicut diximus, fuit ipse quoque pastor ouium: non tamen omninò pastor, aut nimia simplicitate, aut feris & agrestibus moribus: sed commodis & valdè facilibus, & qui à vulgi quidem se abducebat congressione: pau-

peribus autem & hospitibus tam facilis ad eum patebat aditus, & se eis tam præbebat affabilem, vt esset omnibus hominibus in sermone iucundior, & ad facultates suas cõmunicandas longè liberalissimus. Præterisse certè aliquem ex ijs, qui accedebant, qui non fuisset ab eo hospitio acceptus, erat ei longè molestissimum, perinde ac si re aliqua maxima & quæstuosissima esset fraudatus. Erat quidem alioqui ei liber animus, & alienus ab omni illiberali assentatione & humilitate: ad eorū autem, qui iter ingrediebantur, labores recreandos, & ad pedes qui erant fatigati, ablucendos, & ad mensam apponendam, & alia administranda iure amicitia & moderationis, erat adeò dexter & officiosus, vt ipse solus hoc magis præstaret, quàm famuli, qui sunt in suos dominos maxima præditi beneuolentia. Erat enim ei contemperata cum grauitate

quidem simplicitas: cum animi verò magnitudine, lenitas: cum intensa autem & ardenti charitate, grata florebat temperantia: quam non minùs dilexit, & ardentè est amplexus, quàm reliqua omnia: vt qui cum legitima quidem & pudica vxore non diu versatus, & liberorum pater ex ea effectus, deinceps voluptate & omni alia mundana cupiditate permansit superior. Hinc mel virtutis conficiens diligentius, & in lege Domini studiosè meditans, benignissimus euasit & clementissimus. Et vt semel dicam, erat Spiridon diuinum virtutū exemplar archetypum: habens quidem omnes in se scriptas, sed ad quarum imitationem pauci poterant accedere.

Cum sic ille resplenderet benefactis, magnamque vitam & insignem attulisset, multa

SURI

qber
Hober

RVIII

5